

NEJLEPŠÍ THRILLER PODLE ČTENÁŘŮ AMAZONU

D. M. PULLEY

MRTVÝ
KLÍČ

MRTVÝ KLÍČ

D. M. PULLEY

**MRTVÝ
KLÍČ**

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Originál byl publikován ve Spojených státech amerických nakladatelstvím Amazon Publishing v roce 2015. České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com.

Copyright © D. M. Pulley, 2015
Translation © Kateřina Kuncová, 2016
Cover © Jason Gurley, 2015
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-42-9 (PDF)

Děkuji ti, Irve, že jsi mě na každém kroku cesty
držel za ruku. Vystihl jsi to přesně:

*Naše láska je nekonečná trať
a já jsem běžec v euforii.*

PROLOG

Veliké osamělé hodiny ve vstupní hale První clevelandské banky odbíjely půlnoc. Jejich monotónní zvuk putoval chodbou od těžkých dveří a prázdných židlí na podlaží bývalé pobočky až do temné místnosti, kde se schovávala. Byl to první zvuk, který za uplynulou hodinu slyšela, vyjma vlastního dechu. Byl to signál.

Pootevřela dveře dámských toalet a nakoukla do tmy. Dlouhé stíny přetínaly podlahu chodby i celého podlaží a i běžným předmětům dodávaly zlověstný nádech. Někdo ji sledoval – noční hlídač, její šéf nebo někdo jiný –, tím si byla jistá. V bance člověka vždycky někdo sledoval. Strnula ve dveřích. Věděla, co by se stalo, kdyby ji tu přistihli. Zatkli by ji. Vyhodili by ji. Přišla by o všechno. Na druhou stranu neměla moc co ztratit. *To bude pravděpodobně důvod, proč se mu podařilo uvrtat mě do téhle šlamastyky*, pomyslela si a zavrtěla hlavou. Nemohla uvěřit, že do toho šla. Ale stalo se. O minutu později vystoupila ze své skrýše a nechala za sebou zaklapnout dveře.

Její drobné krůčky se rozléhaly po kamenné dlažbě a narušovaly všudypřítomné ticho. Se zaťatými zuby přeběhla po špičkách kolem pokladních přepážek do haly. Veliké hodiny odtikávaly vteřiny, zatímco se plížila kolem otáčivých dveří a francouzských oken, které ji dělily od tmy venku. Reflektory dlouhého sedanu ji ozářily skrz sklo okna, když auto zabočilo z východní Deváté na Euklidovu třídu. Přimrzla k zemi a ani nedýchala, dokud auto neprojelo. Když bylo konečně pryč, ze rtů jí uniklo slabé zasténání. Měla sto chutí rozběhnout se zpátky k toaletám a schovat se tam až do rána, ale pokračovala v chůzi. Čekal na ni.

Starý Alistair Mercer, ředitel banky, jí ze svého portrétu věnoval přísný pohled, když pod ním proklouzla do chodby po levé straně. U přepážky nebylo ani stopy po ochrance. Přesně jak slíbil.

Zabočila za roh a sešla po schodech do naprosté tmy; světlo z ulice, pronikající dovnitř okny haly, zesláblo. Čekal na ni někde tam dole. S každým krokem pevněji svírala v dlani mosazný klíč, až se jí zarýval do kůže. Předchozího dne ho ukradla ze sejfu a doufala, že si toho nikdo nevšimne. A taky nevšiml.

Nikdo si nevšiml ani toho, že v pět hodin odpoledne neodešla spolu s ostatními. Hlídač zhasnul světla na dámských toaletách, aniž by zkontroloval kabinky. Doposud měl ve všem pravdu.

Došla až na konec schodů a zdálo se jí, že nehybný vzduch kolem ní zhoustl. Červený koberec pohltila černočerná tma, ale ona věděla, že tam stále je. Cítila ho pod chodidly. Představila si dveře trezoru a potichu postupovala kupředu. Napínala uši, jestli nezaslechne cvaknutí tlačítka kapesní svítilny, zařinčení svazku klíčů nebo těžké kroky. Kromě tlukotu vlastního srdce však neslyšela nic. Její oči pomalu přivykaly tmě. V rohu rozeznala recepční pult, který tvořil temnou barikádu před vchodem do trezoru. Přispěchala k němu, skrčila se za něj a čekala.

Nic. Jen ticho. Otevřela šuplík nalevo od židle a poslepu v něm šátrala rukou, dokud nenahmatala předmět, který hledala. Byl to další klíč. Když se narovнала, vztyčil se nad ní mohutný stín. Otevřela pusku, aby vykřikla, ale mužská ruka jí zacpala ústa.

„Pst!“

Tvrdá dlaň jí drtila rty a zadusila její hlas. Snažila se kolem sebe mlátit pěstmi, ale stín ji znehybnil ve svém sevření. Byla v pasti.

„Hej, to jsem já. Jen klid. Jen klid. Promiň, že jsem tě vyděsil. Jsi v pohodě?“

Její zatnuté svaly roztály při zvuku jeho hlasu. Přikývla a div se nesesunula k zemi. Rukou jí stále zakrýval ústa.

„Máš to?“ zeptal se.

Znovu přikývla.

„Dobře.“ Pustil ji a ona se konečně mohla nadechnout. „Pojď se mnou.“

Chytil ji za zápěstí a provedl kulatými dveřmi do trezorové místnosti. Neviděla vůbec nic, ale podle zvuku kroků na tvrdém kovu přesně věděla, kde jsou.

„Fajn.“ Rozsvítil malou kapesní svítilnu a přejížděl kuželem světla stovky malých kovových dvířek lemujících ocelové stěny. „Hledáme schránku číslo 545.“

Schránky na zdi se jí před očima slévaly v tmavou šmouhu. Srdce jí stále bilo jako o závod, když k nim přikročila s jedním klíčem v každé ruce. Kovová dvířka byla označena závratným množstvím stoupajících a klesajících čísel psaných švabachem. Konečně objevil číslo 545, vsunula oba klíče do zámků a na okamžik se zarazila. Čekala, že se každou chvíli odněkud vynoří ochranka nebo policista s namířenou zbraní.

Přitiskl objemný hrudník k jejím zádům a objal ji kolem pasu. Zavřela oči a opřela se o něj. Přála si, aby byli u ní doma nebo v hotelu nebo kdekoliv jinde než v trezorové místnosti. Jeho horký dech jí hrál na krku.

„Honem, kotě, koukneme se, co tady máme.“

Dvířka se otevřela a odhalila dlouhou kovovou truhlu.

V krku se jí začaly hromadit žaludeční šťávy. Tohle bylo vloupání a krádež, minimálně patnáct až dvacet let v chládku. Nikdy neukradla ani žvýkačky. Vloupání do trezoru měli v plánu od začátku. Vysvětloval jí to mnohokrát, ale teď, když to skutečně nastalo... Pane bože, zvedal se jí žaludek.

Protlačil se před ni, aniž by si všiml zkoprnělého výrazu v její tváři. Vytáhl bezpečnostní schránku z trezoru a s hlasitým bouchnutím ji položil na podlahu.

Trhla sebou.

„Klídek, kotě. Charlie si odskočil. Dohodl jsem mu rande s jednou kamarádkou. Ten bude zpátky nejdřív za hodinu.“

Tiše se uchechtl a rychlým pohybem otevřel víko. Ve vrchní části schránky byly vyrovnané štosy stodolarových bankovek. Pod nimi ležel náhrdelník s obrovskými diamanty. Vítězoslavně ji plácl po zadku.

„Hele! Neříkal jsem ti to? Jackpot!“

Vykulila oči na ohromné kameny. Už nikomu nepatří, opakovala v duchu slova, která si říkala tolikrát. *Nikomu nikdy nebudou chybět. Nikdo ani neví, že tady jsou.* Klekla si na kolena a natáhla třesoucí se ruku, aby se dotkla jednoho z diamantů.

Chňapl po náhrdelníku a vytáhl z kapsy kabátu sametový sáček. „Vem tu krabičku,“ přikázal. „Vsadím se, že je v ní prsten, ale nic za tím nehledej, jo?“

„Nehledej?“ zašeptala a význam jeho slov pochopila až v okamžiku, kdy jí to slovo vyklouzlo z úst. Otevřela krabičku, ve které ležel zásnubní prsten s velkým diamantem.

„Hej, tenhle je nic v porovnání s tím, který ti jednou dám, krásko.“ Pohladil ji po tváři a mrknul na ni. Dotek jeho snubního prstenu jí zanechal na tváři chladnou stopu.

Vzal jí krabičku z ruky, nacpal ji do sáčku a začal přepočítávat hotovost. Usmíval se stále víc a vrásky ve vnějších koutcích jeho očí se prohlubovaly, když částka narůstala a narůstala. Nikdy se nebavili o tom, kolik peněz jim bude stačit.

Obrátila pohled zpátky k otevřené schránce na podlaze. Pod šperky a penězi se skrývala stará černobílá fotografie. Zažloutle zářila do pološera. Byla to ferotypie krásné mladé ženy v dlouhých šatech a s diamantovým náhrdelníkem na krku. Uvědomila si, že to mohla být svatební fotografie, a potom si všimla dalších předmětů: krajkového kapesníku a několika složených dopisů. *Asi milostné dopisy*, napadlo ji a poprvé se zamyslela nad osobou, která je tam uložila. Podle zažloutlého papíru a fotografie to mohlo být přibližně před padesáti lety. Sáhla do schránky po jednom z dopisů.

„Hej, nad čím tam dumáš? Nemáme na to celý den.“ S těmi slovy zaklapl víko schránky, zdvihl ji a uložil zpět na místo.

Zvuk zavírajících se kovových dvířek ji postavil na nohy. Poslušně otočila oběma klíči a zamkla schránku číslo 545. Na okamžik se zarazila, cítila, že by se měla pomodlit nebo tak něco. Přišla si jako na pohřbu. *Objeví někdy někdo fotografii té ženy a její milostné dopisy?* Podle záznamů nebyla přihrádka otevřená celá léta. Číslo opětovalo její pohled.

„Bezva, teď schránku 547.“

„Jo, 547.“ Její hlas jako by přicházel z dálky. Nacházela se ve zvláštním a děsivém snu. Nebyl to trezor, ale mauzoleum, a oni byli vykradači hrobek.

Klíče našly cestu do zámku s číslem 547, jako kdyby měly vlastní vůli. Muž uložil ukradené poklady do prázdné truhly a zavřel

otvor v ocelové zdi, která odteď bude skrývat jejich strašlivé tajemství. Vytáhla klíče ze zámků a měla pocit, že jí těžknou v ruce.

Popadl ji za útlá ramena a políbil ji. „Jen počkej, kotě, budeme mít nadosmrti vystaráno. Vydržíme ještě pár měsíců a pak už nás nebude nic na světě trápit.“ Znovu ji políbil, štípl ji do zadku a potom ji jemně vystrčil ze dveří.

Vyváděl ji z trezorové místnosti, aniž by si všiml, jak sjela očima na své narůstající bříško. Dlouho už to neutají, ale za pár měsíců budou spolu, říkala si. Budou mít nadosmrti vystaráno. Přesně jak slíbil.

Zarazila se ve vchodu. Schránka 545 byla stále někde vzadu ve tmě. Zašeptala do ticha: „Omlouvám se.“

Potom se těžké kulaté dveře zabouchly.

1

Sobota 8. srpna 1998

Iris Latchová se prudce posadila. Bylo 8:45, budík zběsile vyzváněl a ona měla být za patnáct minut v centru. *Do hajzlu*. Budík vyřvával už půl hodiny v kuse. Téměř otrásal vratkými stěnami jejího bytu, ale jí se nějakým způsobem podařilo ho zaspát. Vymotala se z peřiny a chvátala do koupelny.

Sprchu nestíhala, místo toho si jen opláchla obličej studenou vodou a vydrhla kartáčkem pachuč vykouřených cigaret z pusy. Nepoddajné hnědé vlasy nacpala do gumičky, aniž by je předtím rozčesala. Vklouzla do trika a džínů a vyběhla ze dveří. Když měla Iris dobrý den, byla díky své hubené vytáhlé postavě a dlouhým vlasům celkem pohledná, zvláště když se soustředila na to, aby se nehrbila. Dnes ale neměla dobrý den.

Ranní slunce jí svítilo do očí jako výslechová lampa. *Ano, pane strážníku, včera večer pila. Ano, bolela ji hlava. Ne, nebyla ta nejzodpovědnější třiadvacítka pod oslepujícím sluncem*. Na její obranu je nesmysl, aby člověk musel v sobotu chodit do práce. Nikdo by neměl být o víkendu touhle dobou venku z postele. Bohužel ona se na tuhle hovadinu přihlásila dobrovolně.

Minulé úterý si ji pan Wheeler zavolał do kanceláře. Pan Wheeler byl vedoucí oddělení, ve kterém pracovala, a většinový podílník firmy. Kdyby chtěl, mohl by ji z fleku vyrazit. Bylo to jako být předvolaná před ředitele.

„Iris, jak jste doposud spokojená s prací ve WRE?“

„Hm, ujde to,“ řekla a snažila se znít o něco živěji, než se cítila. „Učím se spoustu nových věcí,“ dodala hlasem nacvičeným pro pracovní pohovory.

Svou práci ve společnosti Wheeler Reese Elliot z duše nenáviděla,

ale to mu říct nemohla. Náplň jejích dní v kanceláři spočívala v popisování technických plánů červenou propiskou. Stovky papírů s podrobnými nákresey každého kousíčku výztuže v betonových nosnících a ona je musela všechny prohlédnout. Byla to otupující a ubíjející práce, zvláště pro tak kvalifikovanou osobu. Iris vystudovala s vyznamenáním na univerzitě Case Western Reserve. Byla jí přislíbena práce na „nejpokrokovějších“ stavebních projektech, ale po třech měsících se její slavná inženýrská kariéra proměnila v život kancelářské krysy. Přesně to řekla v pondělí v záchvatu zoufalství Bradovi, který ji zaučoval. O den později seděla na horkém křesle před panem Wheelerem. Brad ji naprášil. Dostane padáka? V žaludku se jí vyrojilo hejno hysterických motýlů.

„Brad si myslí, že vám to pálí. Možná nastal čas na malou změnu.“ Pan Wheeler jí věnoval úsměv podnikatele.

„Ehm, co tím myslíte?“

„Právě se nám naskytl jeden velmi neobvyklý projekt. Ostatní společníci si myslí, že byste se v něm mohla dobře uplatnit. Zahraje práci v terénu.“

Práce v terénu znamenala opustit nenáviděnou kóji. „Opravdu? To zní zajímavě.“

„Báječné. Brad vás v rychlosti zasvětil do podrobností. Tento projekt je poněkud choulostivého charakteru a náš klient spoléhá na to, že ho udržíme v tajnosti. A skutečně bych ocenil, kdybyste se ani jeden nebránili přesčasům. Nezůstanou bez povšimnutí.“

Pan Wheeler ji poplácal po zádech a zabouchl dveře své rohové kanceláře. Koutky rtů, zdvihnuté v úsměvu, jí poklesly. Nepochybně v tom byl nějaký háček. O chvíli později jí Brad vysvětlil, že budou pracovat o víkendech. Zadarmo.

Taková blbost, pomyslela si Iris. Se skřípajícími zuby se soukala za volant staré zrezlé běžové mazdy. Šlápla na plyn a vyrazila ulicí. Na semaforu padla červená. Iris vylovila z nepořádku na podlaze poloprázdnou plechovku dietní koly a zapálila si cigaretu. Co jiného mohla dělat? Odmítnout?

Blížila se k centru města a uvědomila si, že nemá páru, kam jede. Zalovila v kabelce a hledala papírek s načmáranou adresou. Cigarety,

zapalovač, rtěnka, účtenky – vyházela obsah tašky na sedačku spolujezdce, zatímco jedním okem sledovala silnici.

Ozvalo se zatroubení klaksonu. Zvedla oči právě včas, aby strhla volant a vyhnula se srážce s protijedoucím popelářským vozem. Dupla na brzdu a zastavila za zvuku pískání pneumatik.

„Do prdele!“

Hromádka nepořádku ze sedačky spolujezdce se sesula na podlahu auta. Hledaný útržek papíru přistál navrchu. Hrábla po něm a četla:

Euklidova třída 1010

První clevelandská banka

Zaparkovat vzadu

Když dojela na roh východní Dvanácté a Euklidovy třídy, hodiny na přístrojové desce ukazovaly 9:15. Brad určitě postává před dveřmi, poklepává nohou, kouká na své hodinky značky Seiko a přeje si, aby nebyl doporučil tu trhlou novou holku na tuhle práci v terénu. Nacpala všechno zpátky do kabelky a přišlo jí, že červená na semaforu svítí celou věčnost.

Budova na Euklidově třídě 1010 se mihla za okýnkem jako neurčitá směs kamene a skla. *Sakra*. Šlápla na plyn, aby tak tak stihla oranžovou na odbočce doleva na východní Devátou, a potom ostře stočila vůz do Huron Street. Měla za to, že stála u zadního vchodu té správné budovy, ale na jediné značce v dohledu stálo „Zákaz parkování“. Začala se jí zmocňovat panika. Jediná možnost, kde se otočit, byla na východní Čtrnácté, ale to by musela projet celou Huron Street a na to neměla čas. Už tak měla první den v práci mimo kancelář pořádné zpoždění.

Vjela do úzkého vjezdu, vedoucího k zavřeným garážovým vratům, která vypadala stejně jako všechna ostatní nepopsaná vjezdová vrata v ulici. Chodník po obou stranách byl prázdný a na ulici vládlo hrobové ticho. Většina Clevelandu se o víkend proměnila v město duchů. Před ní se do nebe tyčila patnáctipodlažní kancelářská budova zanesená sazemi. Ztrouchnivělá prkna zakrývala polovinu oken a nekonečné řady cihel se slévaly dohromady. *Byla to ta správná budova?* Zaklonila hlavu a chvíli měla pocit, že jí snad upadne z krku. Občas trvá, než kocovina člověka dožene v plné míře.

Pevně zavřela víčka a pomalu vydechla. Měla by přestat pít, jako by každá noc byla kolejní pařba. Už měla po škole.

Strípky včerejšího večera se jí promítaly před očima jako poškozený film. Šla s lidmi z práce na drink do nějakého nového baru ve čtvrti Bytovky. S každým panákem tequily se večer nořil do stále větší mlhy. Byl tam Nick, ten rozkošný návrhář interiérů, se kterým už pár týdnů v práci flirtovala. Stavoval se u jejího stolu na pokec. Pro Iris to byla vítaná pauza od popisování dílenských výkresů červenou propiskou, při kterém si připadala jako nějaká glorifikovaná sekretářka. Kdo ví, co tím sledoval. Smála se jeho vtipům a hodně se červenala – v tom spočívaly veškeré její schopnosti v oblasti svádění.

Nick ji pozval na pár panáků, objímal ji kolem ramen a něco jí šeptal něco do ucha, ale ona mu přes hlasitou hudbu moc nerozuměla. Další, na co si vzpomínala, bylo, že řídil její auto k ní domů. A jak ji políbil a celý svět se s ní začal nekontrolovatelně točit. A potom už ji táhl po schodech nahoru do postele a říkal jí, ať si odpočine. Měla by mu být vděčná, že se zachoval jako gentleman a nezneužil situace, ale prokristapána, copak líbala tak špatně?

Něco hlasitě zaskřípalo. Iris rychle otevřela oči a dupla na brzdu, aby nenajela do garážových vrat, která se před ní otevírala. Vyšel z nich Brad a zamával na ni.

„Dobré ráno, Iris!“

„Ahoj, Brade!“ Až pozdě jí došlo, že zpoza zavřeného okna auta ji nemohl slyšet. *Jsem to ale blbka.* Stáhla okénko a opakovala: „Ahoj! Jak ses tam dostal?“

„Mám své metody,“ řekl a významně pozvedl obočí. „Ne, hlídač mi ukázal, kudy se dát.“

Brad byl inženýr jak z módního magazínu. Na sobě měl čistounkou košili z obchoďáku J. C. Penney a čerstvě vyžehlené kalhoty. Soudě podle zevnějšku už stihl jít do posilovny, dát si sprchu a sníst snídani o čtyřech chodech. Iris ve srovnání s ním vypadala, jako by ji vytáhli z výlevky.

„Můžeme tady parkovat?“

„Jasně, pojed' dovnitř.“

Iris vjela za Bradem do garáže ne nepodobné nějaké kobce. Ukázalo se, že to býval nákladový prostor. Uvnitř byla dvě špinavá

stání pro nákladáky a rozbitá betonová podlážka, dostatečně velká na to, aby se na ni vešla tři auta. Iris zaparkovala svůj škytající vůz vedle naleštěné hondy, která nepochybně patřila Bradovi. Na stěně visel nápis „Krátkodobé parkování, pouze dopravní obsluha“. Malá garážová vrata se za nimi zavřela a místnost potemněla. V nose ji pošimral odporný zápach, připomínající hnijící maso a zvratky, ze kterého se jí zvedal žaludek. V rohu stál prorezlý odpadní kontejner.

„Krásně to tu voní, že jo?“ zavtipkoval Brad. Ukázal na červené tlačítko na zdi u opuštěné kanceláře ostrahy. „Nezapomeň za sebou zavírat garáž.“

„Jasně. Ale jak se bez tebe dostanu dovnitř?“ zahuhlala zpod dlaně, kterou si zakrývala pusou i nos.

„Venku vedle vrat je reproduktor interkomu. Ramone tě pustí dovnitř.“

Iris přikývla a rozhlédla se po Ramonovi, ale nikde ho neviděla.

„Tak jo, dáme se do toho.“ Brad vytáhl ohromnou tašku z nepokvrněného kufru své Hondy Accord.

V tu chvíli jí došlo, že ji ani nenapadlo si s sebou vzít tašku s náčiním nebo alespoň blok na poznámky. Chopila se tedy své rozměrné kabelky a hodila si ji přes rameno, jako by v ní bylo víc než jen rtěnka a cigarety. „Fajn.“

Brad ji provedl dlouhou chodbou pro personál do tmavého vestibulu. Následovali slabé denní světlo před sebou a prošli kolem bronzových dveří výtahu do hlavní haly První clevelandské banky.

Iris si ohromeně prohlížela kazetový strop v závratné výši čtyř a půl metru. Všechno od zdobených dřevěných panelů přes bronzová okenní křídla až po staré obří hodiny nad vchodem se zdálo být ručně dělané. Malé dlaždice na podlaze byly ručně vyskládané do mozaiky ve stylu *art deco* s kulatou rozetou uprostřed. Dvoje starožitné bronzové otáčivé dveře vedly na Euklidovu třídu. Zrezlé řetězy a visací zámky, které na nich visely, působily nemístně. Lesklá písmena na zdi nad dvěma masivními kovovými dveřmi s otočnými bronzovými koulemi hlásila „První clevelandská banka, zal. 1903“. Oboje dveře vedoucí do další místnosti byly zavřené.

„V jakém roce byla tahle budova postavená?“ zeptala se Iris, zatímco studovala pozlacené hodiny nad hlavou. Zakroucené ručičky se už dávno zastavily.

„Někdy před Velkou hospodářskou krizí. Taková mistrovská ruční práce se v poválečných budovách nevidí.“

„A kdy byla opuštěna?“ zeptala se Iris.

„Tím si nejsem zcela jist, ale mám dojem, že jsem o tom viděl zmínku v úředních záznamech.“ Brad prolístoval složku, kterou vytáhl z tašky, a nahlas četl: „První clevelandská banka zavřela 29. prosince 1978.“

„Zajímalo by mě proč,“ zamyslela se Iris nahlas.

Na stěně visela laciná plaketa s úzkými pruhy černého sametu, na které stála jména a čísla kancelářů přibližně dvaceti zaměstnanců, napsaná bílými plastovými písmeny. Některá z nich byla rozviklaná a jiná chyběla úplně. Na protilehlé zdi visel portrét přísného starého muže, který na ni nasupeně hleděl zarudlýma očima. Mlčky přečetla jméno vyryté do rámu: „Alistair Mercer, ředitel.“

„Spousta podniků zkrachovala, když město vyhlásilo platební neschopnost. Obchody zavřely, nikdo nemohl najít práci. My máme naštěstí práce dost.“

Upřela pohled na kazetový strop a stovky detailních nástěnných maleb a pozlacených filigránů. Taková škoda. Ať se tehdy v bance pokazilo cokoli, všechna ta nádhera byla uzavřena před světem skoro na dvacet let.

Teplý vánek zahvízdal v bronzových otočných dveřích. Představovala si muže v tvídových oblecích a sekretářky na vysokých podpatcích, jak jeden po druhém zaplňují halu. Každý den tudy musely projít stovky lidí. Říkala si, jestli někoho z nich vůbec napadlo podívat se nahoru.

2

Čtvrtek 2. listopadu 1978

Beatrice Bakerová stála nehybně jako socha uvnitř První clevelandské banky a zírala s otevřenou pusou na ohromný strop, jako by jí měl každou chvíli spadnout na hlavu. Za celý svůj krátký život neviděla nic tak majestátního a zároveň zastrašujícího. Pohled nahoru ji málem přinutil vyklopýtat pozadu zpátky na ulici. Muž s objemnými licousy v obleku s vestou jí zdvořile pokynul na pozdrav a vyšel otáčivými dveřmi ven. *Myslel si, že sem patřím*, uvědomila si a pokusila se na něj usmát.

V devátém podlaží pan Thompson přejel očima její žádost o zaměstnání a potom ji odložil na svůj pracovní stůl. „Tak mi o sobě něco povězte, slečno Bakerová.“ Zaklonil se v koženém křesle a povytáhl hustá, prošedivělá obočí.

Beatrice seděla na kraji židle s překříženými kotníky, jak ji to učili. „Loni na jaře jsem dokončila střední školu Cleveland Heights. Od té doby pracuji v obchodě se smíšeným zbožím Murray Hill.“

Tak zněl scénář, který s tetou Doris nacvičovala celé týdny. Mluvila klidně a zřetelně vyslovovala každé slovo. Zastrčila si loknu blond vlasů zpátky za ucho.

„Jakou práci vykonáváte v tom obchodě, aby vás kvalifikovala na pozici sekretářky zde v První clevelandské bance?“

„Takže, kde bych začala...“ Beatrice se odmlčela, aby se jí nezačal chvět hlas nebo nepřešel do šepotu. Teta ji učila mluvit nahlas a být sebevědomá. „Vyřizování telefonátů, zadávání objednávek a počítání kasy každý den.“

„Píšete na stroji?“

„Osmdesát pět slov za minutu!“ Tato část jejího resumé byla pravdivá. Trénovala na Dorisině starém remingtonu několik měsíců.

Pan Thompson se jí přísně podíval do očí. Snažila se neošívát, když si ji přeměřoval pohledem. „Snaž se nepůsobit nervózně ani vzdorně,“ varovala ji Doris. „Buď jednoduše upřímná dívka, která nemá co skrývat.“

Beatrice byla drobná blondýnka s modrýma očima, upravená a pohledná – přesně taková, jaká by měla být, podle toho, co tvrdila Doris. Tvídová sukně a pletená halenka na ní trochu visely. Na nohou měla levné boty. Mluvila se slabým apalačským přízvukem, ale teta ji ujišťovala, že jí jen přidává na půvabu. Bylo jí šestnáct a pro tuhle práci byla moc mladá, ale na žádosti lhala jak o věku, tak o spoustě dalších věcí.

Zastavil se očima na její halence, která byla rozepnutá právě natolik, aby nepatrně odhalovala výstřih. Netušil, že jí teta vycpala podprsenku kapesníky, aby vypadala starší.

Rozpačitě se zavrtěla na židli a snažila se přitáhnout jeho pohled zpátky ke svému obličejí. „Cením si toho, že jste si na mě udělal čas. Pracovat pro První clevelandskou banku by bylo skutečnou ctí.“

„Opravdu? Proč myslíte?“

Doris ji včera večer poučila: „Tyhle bankovní typy nezajímá tvůj životní příběh. Chtějí jen vědět, že umíš psát na stroji a vypadat u toho roztomile.“

Beatrice zírala na tetu s otevřenou pusou. „Co tím myslíš? Záleží jenom na tom, jestli jsem dostatečně pěkná?“

„Dostatečně pěkná, dostatečně mladá, dostatečně svěží. Nechtějí najmout někoho s minulostí.“ Doris sebou plácla na kanape a nali-la si další drink. „Chudé holky, jako jsme my, bez bohatých tatínků, bez luxusních škol a bez manžela, mají jen málo es v rukávu. Ty máš pohlednou tvářičku a dobré jméno. Nic víc. Nemůžeš si dovolit to zahodit. Jestli vyložíš špatné karty, děvenko, budeš navěky pinglovat v nějaké díře jako já.“

Beatrice si prohlížela Dorisiny brunátné tváře a drsné ruce. „Co se stalo, teto Doris? Proč sis nenašla práci v nějaké bance?“

„Tím se teď netrap, to je minulost. Co tedy odpovíš, až se tě zeptá, proč by pro tebe bylo ctí pracovat v té bance?“ pobídla ji Doris.

„První clevelandská banka poskytla mým rodičům před dvaceti lety hypotéku na dům a od té doby jsme jejími věrnými klienty,“

lhala s úsměvem panu Thompsonovi a cítila se, jako by se jí měla rozskočit hlava.

Skepticky založil ruce na hrudníku. Viděl jí až do žaludku, tím si byla jistá. Usilovně se snažila neuhnout jeho pronikavému pohledu. Jeho oči sjely zpátky k jejímu hrudníku.

„No, my o sobě rádi smýšlíme jako o rodinném podniku, nicméně musím přiznat, že najmout mladou dívku jako vy mne lehce znepokojuje. Často o ně přicházíme, víte? Tolik času strávíme zaučováním mladých žen a ony se pak seberou a odejdou. Utečou a vdají se.“ Poklepával plnicím perem do stolní podložky. „Jsme sice rodinný podnik, ale nesmíme zapomínat na hlavní podstatu věci. Jak mám vědět, že budete dobrou investicí, Beatrice?“

„Ehm...“ Odkáslala si. „Já nemám v úmyslu se vdávat, pane Thompson. Já... já chci kariéru.“

„To říkají všechny.“

„Ale já to myslím vážně!“ Zhluboka se nadechla, aby udržela klidnou mysl. „Nechci celý den vařit a uklízet barák.“

„A co děti?“

Z tváře se jí vytratila všechna barva. „Děti?“

„Ano, děti. Plánujete mít děti?“

Do očí jí vyhrkly slzy. Rychle sklopila pohled do klína a zaryla nehty do dlaní. Nemohla uvěřit, že jí položil tak strašnou a osobní otázku. „Ne.“

„Skutečně? Krásné děvče jako vy? To se mi nechce věřit.“ Položil pero na podložku.

Nedostane tu práci. Po všech těch měsících příprav a Dorisiných rad jí nedostane. Musela něco říct, jestli chtěla mít alespoň malou šanci.

„Odmalička jsem se starala o pět bratrů a čtyři sestry, pane, a můžu s naprostou jistotou říci, že nemám nejmenší zájem mít dítě. Nehodlám strávit už ani minutu po kolena v plínkách! Ne, pane! Chci něco lepšího a vy nemáte ani tušení, čím jsem si prošla, abych to dostala. Chci tuhle práci!“ Poslední slova téměř křičela, až se sama zalekla vlastního hlasu.

Nahlas se zasmál. „Dobrá, dobrá, slečno Bakerová. Jestlipak vy nejste plná překvapení! Máte přesně to nadšení pro věc, které hledáme. Bereme vás.“

Mrkáním rozehnala plameny, které jí šlehaly z očí. „Opravdu?“
„Budte tady v pondělí ráno přesně v devět. Nahlaste se Lindě z personálního na třetím podlaží.“

Přes hučení adrenalinu v uších sotva slyšela, co jí říká. Něco o nějaké Lindě a o pondělku.

„Děkuji vám, pane Thompsone. Nebudete toho litovat.“

V místnosti stále visely jeho neomalené otázky i její troufalost, když ho následovala přes nablýskanou podlahu rohové kanceláře kolem mahagonových polic s knihami a křišťálových nástěnných svíců. Pět bratrů a čtyři sestry – jak na to přišla? Takových příprav a ve finále záleželo pouze na tom, zda hodlá otěhotnět nebo ne. Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat.

Ve dveřích kanceláře se zastavila a čekala, až jí podá ruku. Doris ji naučila, jak se při takovém gestu zachovat.

Místo toho ji poplácal po rameni. „To bude všechno, slečno Bakerová.“

3

Sobota 8. srpna 1998

„Co přesně tady děláme?“ zeptala se Iris a odvrátila se od dveří staré banky, zabezpečených řetězy.

„WRE byla vybrána, aby provedla studii proveditelnosti rekonstrukce téhle budovy. Doslechl jsem se, že radnice uvažuje o koupi,“ odpověděl Brad a vytáhl z tašky měřicí pásmo a podložku na psaní.

„Studie proveditelnosti rekonstrukce,“ opakovala Iris, jako kdyby přesně věděla, co ta slova znamenají.

„Jo. Zabere to déle než obvykle. Nedochovaly se žádné původní plány stavby, protože všechny dokumenty ve stavebním archivu zničila voda prosakující z trubek.“ Brad zavrtěl hlavou nad neschopností státních zaměstnanců. Vytáhl svinovací metr a podal jí jeden konec. „Budeme muset plány znovu nakreslit, abychom ukázali možnosti přestavby budovy.“

Iris na něj okamžik mlčky zírala a zvažovala, jestli má nebo nemá nadále předstírat, že ví, o čem mluví. Popadla konec měřicího pásma a došla s ním na druhou stranu místnosti. „Tak jo, vzdávám se. Co to znamená?“

„Najal nás současný majitel, Sdružení clevelandských realitních kanceláří, abychom dali dohromady nákresy podlaží, které by ukázaly potenciál pro stavbu kanceláří a obchodů. Nejspíš si spočítali, že z toho konečně můžou vyrazit víc než jen odpis z daní, který už léta uplatňují.“ Poznamenal si rozměry a poslal ji s koncem metru k protilehlé stěně.

„Odpis z daní?“

„Města s upadajícím průmyslem jsou už dlouhá léta daňovým rájem. Společnost koupí budovu pod cenou a nechá ji chátrat, což

účetně vede jako obrovskou ztrátu. Když pak přijde na odvod daní, pomůže jí to vyrovnat finance, hlavně když se napakuje jinde.“

Iris dělala, že si prohlíží dlaždičky na podlaze, vyskládané do mozaiky, aby skryla zmatený výraz ve tváři. „A teď to chtějí prodat? Proto pan Wheeler zmínil, že je to tajné?“

Brad si zapsal několik poznámek a zasunul měřicí pásmo. „Radnice zvažuje přemístění hlavního sídla do centra a naše nákresy jim mají pomoci budovu prodat. Ve výběrovém řízení je ale víc staveb a radnice zatím nezveřejnila své plány.“

Iris přikývla a vrhla letmý pohled na milimetrový papír, na který si zapisoval poznámky. Brad už stihl načrtnout hrubý plán prvního podlaží a úhledně do něj dopisoval výsledky měření.

„Podle mě by to tu měli srovnat se zemí. Se vším tím azbestem a olovem všude kolem,“ mávl rukou k nádhernému stropu, „bude stát jmění s tím udělat cokoli jiného.“

Iris nemohla nic namítat. Vyšli těžkými bronzovými dveřmi ze vstupní haly. Klientská zóna za nimi byla obrovská i na současná měřítka. Uprostřed prostorné haly se nacházely dva vysoké mramorové pulty, lemované po obou stranách navlas stejnými pokladními přepážkami. Pokladní stávaly v malých kabinách a od klientů je dělily úzké bronzové mříže s otvorem velikosti dopisní schránky na prostrkování dokumentů.

Iris nakoukla do jedné z kabin. Byla v ní malá přepážka, předpotopní sčítací stroj a místo tak akorát na otočení. Bylo jí líto ženy, která v takovém klaustrofobickém prostředí musela pracovat. Potom se otočila a pokusila se představit si místnost tak, jak ji pokladnice viděla zpoza úzkých mříží.

Mozaiková podlaha, mahagon a bronz, všechno pokryté vrstvou prachu. Strop dosahoval výšky necelých pěti metrů a neskrýval před světem nic než zatuchlý vzduch, slabou ozvěnu bot s pevnými podrážkami a cinkání klíčů. Celé místo působilo jako dávná černobílá fotografie.

Iris zaplavil zvláštní pocit melancholie, když si uvědomila, že Brad by to tady nejradši srovnal se zemí. *Nejspíš by z toho udělali parkoviště*, pomyslela si a snažila se zbavit dojmu, že stojí v zavřené hrobce.

„Tak co máme dneska v plánu?“ zeptala se a doufala v důležitější roli, než bylo držení metru na Bradův příkaz.

„Nejdřív potřebujeme získat celkové rozměry a zakreslit je do plánů. Polohopisné měření necháme na stavebním inženýrovi. Teprve potom se pustíme do nákrešů přesných půdorysů.“

Práce na nákresech měla ve skutečnosti ke stavebnímu inženýrství blíže než cokoli, co v kanceláři dělala od chvíle, kdy byla přijata. Budova měla patnáct podlaží a půdorys o rozměrech dobrých třicet krát čtyřicet pět metrů. Zakreslit první podlaží jim zabralo velkou část dopoledne a ještě jim zbývalo nákladiště, toalety a dvoje schody. Iris prošla kolem impozantního schodiště, zdobeného dlouhými mramorovými sloupy a kovaným zábradlím, které se vinulo kolem výtahové šachty. Vedlo k dalšímu schodišti, oddělenému dveřmi, nad kterými visel zhasnutý nápis „Východ“. Uvnitř byly v tlumeném světle nouzového osvětlení vidět studené stěny ze škvárobetonových tvárníc. Vzduch byl těžký a nakysle páchl močí. Iris místnost rychle změřila a zabouchla za sebou dveře.

Dvanáctá odbila a Iris se začínala motat hlava následkem poklesu cukru v krvi. V jednu odpoledne si byla jistá, že každou chvíli omdlí.

Upustila konec měřicího pásma na zem. „Začínám mít docela hlad.“

„Jo, já taky. Pojdme si dát pauzu.“ Brad byl natolik zabraný do milimetrového papíru, že za celé dopoledne sotva promluvil.

„Kam se chceš jít najíst?“ zeptala se a protahovala si ztuhlé ruce.

„Přinesl jsem si oběd s sebou.“

Jasně že si přinesl oběd s sebou, pomyslela si podrážděně. Skautík je vždy připraven.

„Hergot, na to jsem nějak nepomyslela. Budu si muset odběhnout. Chceš něco vzít? Třeba limonádu?“

„Ne, díky,“ řekl Brad a vytáhl hnědý papírový sáček. „Rychle něco zhltnu a budu pokračovat v práci. Dej vědět, až budeš zpátky.“

„Prima!“ řekla Iris vesele, jako kdyby jí jeho pracovní morálka vůbec nelezla na nervy. *Je sobota, boha jeho, a on se ani neobtěžoval dát si pauzu na oběd*, remcala v duchu, když scházela po schodech do vstupní haly a procházela chodbou pro personál zpátky do nákladiště.

Když se o třicet minut později vrátila, zastavila před zavřenými garážovými vraty, zmáčkla tlačítko na černé krabičce interkomu a čekala. Nic se nestalo. Stiskla ho znovu a očima přejížděla prázdnou ulici a chodník. Po páteři jí sjela krůpěj potu. Pohrávala si s myšlenkou, že prostě půjde domů, ale vtom reproduktor ožil a dveře vyjely nahoru.

Na špinavém nákladišti nebyla ani stopa po Ramonovi, ale někde tam být musel, když jí otevřel dveře. Zvláštní. Naposledy si potáhla z cigarety a donutila se vylézt z auta. Nouzové schodiště vedoucí do druhého patra ji příliš nelákalo, ale zdálo se být nejkratší cestou zpátky k Bradovi. I tak už dnes proflákala dost času.

Vyšlapala dvě poschodí a snažila se nevdechovat smrdutý vzduch. Pořád to tam páchlo jako na latríně. Když došla ke dveřím označeným „2. patro“, zjistila, že jsou zamčené. *Do prčic.* Zabušila na ně. „Brade! Brade! Jsem tu zamčená! Haló?“

Co teď? Spirála betonových schodů vedla oběma směry a ona zvažovala, jestli se má vydat nahoru, nebo dolů. Schody nahoru se vinuly výš a výš, jako by byly dlouhé celé kilometry. Fascinovaně se naklonila přes zábradlí a na okamžik téměř zapomněla na ten strašný zápach.

Z výšky několika pater k ní dolehlo šoupání těžkých bot po betonu.

„Haló? Brade? Ramone?“ zavolala a její hlas se odrážel od stěn budovy.

Shora se ozvalo bouchnutí dveří a potom se rozhostilo ticho.

„Hej!“ křikla tím směrem. „Co to má sakra...“

Dveře za ní se rozletěly a v nich stál Brad. „To ty tady děláš takový rámus?“

„Jo. Poslyš, tys byl celou dobu tam vevnitř?“ Iris se zamračila a znovu pohlédla na schody nad sebou.

„O kus dál na chodbě,“ odpověděl s pokrčením ramen a podržel dveře otevřené.

Iris vstoupila dovnitř a říkala si, že druhá osoba ve schodišťové šachtě musel být Ramone. Možná byl nedoslýchavý. „Přišla jsem o něco?“

„O nic důležitého. Jsem rád, že jsi zpátky. Z tohoto místa mi běhá mráz po zádech.“

Ani mi nemluv, pomyslela si. Nacházeli se v rozlehlé jídelně zaplněné oranžovými plastovými židlemi a prázdnými stoly. Na některých stolech ještě stály držáky naplněné žlutými ubrousky.

„Koukám, že sis našel dobré místo na oběd,“ mávla rukou ke stolům. „Je trochu divné, že všechny ty věci jsou pořád tady, že jo?“

„To mi povídej. A to není to nejdivnější.“

Iris udiveně zvedla obočí a následovala Brada k výklenku se třemi prodejními automaty. Automaty byly stále rozsvícené, lehce bzučely a nabízely kávu za pět centů, tyčinky Mars a plechovky dietní coly.

„To si děláš srandu!“

„Jen počkej, to není všechno.“

Brad vytáhl z kapsy minci a vhodil ji do automatu na kávu. Iris spadla brada, když přístroj vyplivl polystyrenový kelímek a začal ho plnit tmavým nápojem, který musel být vevnitř už celou věčnost.

„Dáš si kafe?“

„Ani ne, díky.“

Iris ustoupila o krok. Přelétla očima stoly, zásobníky na šálky a poloprázdné odpadkové koše. „Vypadá to, jako by tu vybuchla atomovka a nechala za sebou jen ten nábytek.“ Koukla dolů na červené a zelené dlaždice a všimla si vlastních stop v prachu. V celé místnosti byly jedinou známkou života od roku 1978.

4

V pět hodin odpoledne Brad konečně uklidil měřicí pásmo. „Myslím, že pro dnešek to můžeme zabalit.“

„Souhlas.“ Iris se div nerozběhla k nákladišti. Podařilo se jim dokončit nákresy pouhých dvou pater, ale to jí bylo ukradené.

„Sejdeme se tu zítra časně zrána.“

Málem zakopla o vlastní nohu. Nepamatovala se, že by přistoupila také na nedělní šichtu. *K čertu s tím.* „Hm, fajn, v kolik?“

„Nebudeme to přehánět, stačí, když tu budeme v devět, platí?“

„Jasná věc,“ procedila skrz zatnuté zuby. *Blbec.*

Po cestě domů se Iris rozhodla, že potřebuje drink. Koneckonců byla sobota večer a ona si ho zasloužila. Jen jeden. Doma na ni stejně čekalo akorát tak špinavé prádlo a špinavé nádoby.

Červené stěny a flekatý strop jejího oblíbeného baru *Club Illusion* vypadaly úplně stejně jako předevčírem, když tu byla naposledy. Také Ellie opět stála za barem, skoro jako by se odtamtud od té doby nehнула. Ellie s na černo obarvenými vlasy, kroužkem v nose a potetovanou kůží se od Iris nemohla lišit víc, přesto byla její nejlepší kamarádka, i když se mimo bar vídaly zřídka. Seznámily se v *Clubu* dva roky zpátky, když tam Iris hledala práci na víkendy.

Kromě piva a cigaret toho neměly příliš společného, což možná při bližším zkoumání vypadalo poněkud smutně, ale Iris se tím nezabývala. Neměla mnoho kamarádek. Vlastně žádné. Na stavárně bylo dívek poskromnu a většinou byly až moc úzkostlivé nebo utáplé nebo oboje. A co bylo nejhorší, byly nudné. Pocházely z dobrých rodin. Měly slušné vychování. Měly vybrané způsoby. Nemluvíly sprostě, nekouřily, neplivaly. Ačkoliv to Iris nerada přiznávala, byla jednou z nich. Chodila na všechny hodiny, odevzdávala úkoly a dělala přesně to, co dělat měla.

Iris se sesula na své obvyklé místo na baru. Ellie nalila dva whisky souroy a podala popelník. Místní štamgasti ještě nedorazili a vysokoškoláci měli letní prázdniny. Měly bar samy pro sebe.

„Jak to jde v robotě?“

Ellie se nepochybně bavila pomyšlením na Iris zavřenou den co den mezi stěnami kanceláře. Ellie bylo u zadku, co by podle ostatních měla dělat. Už šestým rokem studovala umění a neměla v plánu studium v blízké době ukončit. Dělat rodičům nebo učitelům radost jí ani nepřišlo na mysl. Byla volná, nebo to tak alespoň vypadalo.

Iris se přinutila k úsměvu a dopřála si pořádný doušek whisky. „Libově. Co dýška?“

„Na prd. Jestli se to nezvedne, budu si muset najít pořádnou práci.“

Ellie nikdy nebude mít pořádnou práci.

„Pěkná kérka. Ta je nová?“

Černobílý přírůstek ve spletitém uměleckém díle na Elliině levé paži zobrazoval dvě hrací kostky v ruce kostlivce.

„Ano, madam. Ráno jsem z ní sundala obvaz. Inspirovala jsem se jedním Nietzscheho citátem, který jsem někde četla: ‚Toť oddání největšího, že jest odvahou a nebezpečenstvím a že metá kostky o smrt.‘“

„Tyjo,“ přikývla Iris a snažila se nezírat na nepěkně zarudlou kůži okolo kostnatých prstů. Nikdy nenašla odvalu nechat si vyryt do kůže něco, co by nemohla smazat. Navíc to vypadalo dost bolestivě.

„A co novýho u tebe?“ zeptala se Ellie.

Iris byla nadšená, že se také jednou může pochlubit něčím zajímavým. Často přemítala, jestli Ellie připadala alespoň trochu zajímavá, nebo jestli její přítelkyně jen trpělivě snášela přítomnost té inženýrské šprtky, která za ní pořád chodila. „Neuvěříš, kde jsem dneska byla. Strávila jsem celý den prozkoumáváním jedné vymetené budovy v centru. Bylo to tam fakt hustý.“

Popsala jí postapokalyptické prostředí bufetu.

„Ještě řekni, žes to kafe vypila!“ smála se Ellie. „Která budova to byla?“

„První clevelandská banka. Zavřeli ji někdy v sedmdesátých letech. Slyšelas o ní?“

„Vůbec.“

„Mám pocit, že zavřela v době, kdy město zkrachovalo. Jak se vůbec může stát, že celé město zkrachuje?“ dumala Iris a kopla do sebe zbytek drinku.

„No, na to má každý vlastní názor. Můj táta si myslí, že za tím stálo nějaké spiknutí na radnici. Jenže ten považoval za spiknutí i to, jak hořela řeka.“

Iris přikývla. Za těch pět let, co tady žila, se k ní také doneslo pár místních konspiračních teorií.

„Dáš si ještě jeden?“

Iris viděla na dně prázdné sklenice scénář následujících hodin. Kecala by s Ellie. Bar by se zaplnil. Nějaký cizí chlápek by si sedl vedle ní a začal se s ní bavit. Na pár pomíjivých hodin by Iris byla ta nejúchvatnější žena, kterou kdy poznal. Smál by se všem jejím vtipům a visel jí očima na rtech. Až do konce večera by byli nejlepší kámoši a potom by zamumlala nějakou výmluvu a odpotácela se domů sama. Nikdy se nenechávala doprovodit domů. S povzdechem si vzpomněla na Nicka.

„Dneska ne. Nebudeš tomu věřit, ale musím zítra makat.“

„Co to je za nesmysl?“ podívala se Ellie a šla si namíchat další koktejl.

„Požádali mě, abych pracovala na jednom zvláštním projektu v té bance, o které jsem ti říkala. A jsou to přesčasy.“

„A tys to vzala?“

Iris zakroutila hlavou. „Neměla jsem moc na vybranou. Požádal mě o to vedoucí oddělení.“

„A on by tě vyrazil, kdybys odmítla, nebo co?“

„Nevím, to asi ne. Ale mohla by to být skvělá příležitost jak ukázat, co ve mně je, a třeba se tak vypracovat k lepší pozici.“

„Co v tobě je? Prokrista, Iris, k tomu snad nepotřebuješ práci! Těmhle korporátním týpkům nemůžeš věřit. Bez zaváhání tě sežvejkaj a vyplivnou, hlavně že jim to vynese prachy. Srát na ně! Dělej si, co chceš.“

Iris souhlasně přikývla a začala se chystat k odchodu.

5

Večerní slunce viselo nad městem jako velká oranžová žárovka. Iris nastupovala do svého auta a Elliina slova jí stále zněla v uších. Nemohla si dovolit šéfovi říct, ať si tu práci strčí někam. Žila ve skutečném světě, kde lidé chodili do práce a nevysedávali celý den v baru a nevybírali si nové tetování. „*Hrát kostky o smrt.*“ *Co to kručínál má znamenat?*

Otec by s ní souhlasil. V duchu ho slyšela, jak přitakává. Zapálila si cigaretu na protest. Neměla v úmyslu vyrůst a proměnit se ve své rodiče, zabít čas jezením cereálií a sledováním *Kola štěstí* v televizi. Nechtěla se stát svou matkou, která četla béčkové romány z červené knihovny, smažila bifteky pro manžela, který ji přehlížel, a mumlala své názory do sušičky na prádlo. Iris neměla přesnou představu, čeho chce v životě dosáhnout, ale tohle to určitě nebylo. Takový život jí přišel úplně zbytečný.

Vracela se z baru do svého polorozpadlého bytu v Malé Itálii. Z obchůdků na Mayfield Road vyřvával na plné pecky Frank Sinatra a Dean Martin. Zahnula do ulice s trefným jménem Random Road¹, ve které bydlela. Na vysoké jí to přišlo k popukání; teď už to bylo spíš smutné. Při studiu musela vyžít s pěti sty dolary na měsíc, takže pro ni byl tehdy stěžejní nízký nájem. Teď, když vydělávala a měla pravidelný příjem, si mohla dovolit něco lepšího.

Zaparkovala na ulici a vydala se po příjezdové cestě ke třem rozpadajícím se barákům, naskládaným jeden vedle druhého na úzkém pruhu země. Každé ze sešlých stavení bylo rozděleno na ještě sešlejší byty. Sousedka jako obvykle hnízдила na přední verandě a strážila chodník.

¹ Slovo „random“ v angličtině znamená „náhodný, nahodilý“ (pozn. překl.).

„Zdravím, paní Caprettová,“ zavolala na ni vesele Iris, když zrychleným krokem procházela kolem. Byl to chabý pokus vyhnout se nevyhnutelnému. Stará žena zkrabatila obličej, ať jí Iris řekla cokoliv. Polštářky tlustých brýlí se jí už před desetiletími zabořily hluboko do odulé kůže a Iris potají přemítala, jestli je paní Caprettová mohla ještě vůbec sundat z očí.

„Dneska se mě pokusili okrást v té lékárně dole na ulici,“ zavrčela. „Nic tam nekupuj, obrali by tě o poslední halíř.“

„Dám si pozor, díky!“ Po třech letech, co tady bydlela, dobře věděla, že nemá smysl se s ní hádat, ani se jí na cokoliv ptát.

Ostatní sousedy neznala jménem. V zadní části domu bydleli nějakí studenti a v bytě pod ní čtyřčlenná indická rodina. Nemluvili moc anglicky, ale kdykoliv se s nimi potkala před domem, usmáli se a kývli jí na pozdrav.

Vybrala poštu ze schránky a vyhrabala se po schodech nahoru do rozpadajícího se stavení, které jí bylo domovem. Před dveřmi ji přivítala malá louže na podlaze. Zase tekla střecha. Překročila ji a zapasala si do paměti, že musí zítra ráno zavolat domácímu.

Zaprášený záznamník blikáním ohlašoval novou zprávu.

„Iris? Iris, jsi tam? Tady máma. Zavolej mi, ano? Už ses dlouho neozvala. Začínám mít starost. Mám tě ráda, měj se!“

Vždyť to byl jen týden, co spolu naposled mluvily. Iris si povzdechla a zvedla sluchátko.

„Haló?“

„Ahoj, mami.“

„Zlatíčko, to jsem ráda, že tě slyším! Jak se máš?“

„Jde to. Jsem trochu unavená,“ odpověděla Iris a poklepávala chodidlem do podlahy. Její matka neměla žádný život. Byla ženou v domácnosti a od chvíle, kdy se Iris odstěhovala, nevěděla co se sebou.

„Jak se ti daří v práci?“

„Nenudím se. Zrovna mi přidělili jeden zvláštní projekt, což je fajn.“ Iris prohlížela doručenou poštu. Reklama, reklama, splátka studentské půjčky.

„To je báječné! Už bylo načase, aby si všimli, jak jsi úžasná! Zrovna jsem říkala tátovi, že by ti konečně měli dát pořádnou práci. To papírování, co jsi musela dělat, bylo absurdní –“

„Přestaň, mami. Já dělám pořádnou práci a není ani trochu absurdní.“

Iris se snažila ignorovat špatně skrývanou urážku. Oba rodiče byli její volbou kariéry trochu zklamaní. Otec považoval stavební inženýrství za obor pro tupější studenty, kteří si nedokázali poradit s organickou chemií. Iris ve skutečnosti neměla problém s žádným předmětem. Chemie, matika i hledání správných řešení složitých rovnic jí šly jedna báseň. Problém byl, že jí to všechno přišlo naprosto zbytečné. Bylo jí úplně jedno, jak rychle se šíří částice nějakého plynu tekutinou. Vypočítat, jestli ta která budova spadne nebo ne, jí oproti tomu přišlo jako daleko smysluplnější činnost. Iris se pokusila namítat, že stavba mostů a přehrad je daleko důležitější než práce v nějaké chemické společnosti, vyvíjející nová složení omítek. Jako by nestačilo, že se řídila otcovou radou a dokončila inženýrské studium. Jenže on očekával víc.

„Samozřejmě, miláčku. Víš, jak to tu chodí. Když někdo vystupuje s vyznamenáním, lidi zajímá, kam to dotáhl. Nedávno jsem potkala paní Johnsonovou. Byla přesvědčená, že z tebe bude neurochirurg.“

„Paní Johnsonová učila ekonomiku domácnosti, mami,“ odpověděla Iris s očima v sloup. Roztrhla obálku s účtem, na kterém stálo, že bude splácet 574 dolarů a 73 centů každý měsíc příštích patnáct let. V jejích očích to byl trest odnětí svobody. „Všechno je v pořádku. Poslyš, musím jít. Celý den jsem byla v práci a jsem hotová.“

„Dobrá, zlato. Díky za zavolání. Jen tě jednou za čas potřebuju slyšet.“

„Já vím. Pozdravuj ode mě tátu, jo?“

„Budu. Mám tě ráda. Pa pa.“

V telefonu se rozhostilo ticho.

„Koho do háje zajímá, co si myslí paní Johnsonová?! Kriste pane!“ zakřičela Iris do hluchého sluchátka.

Vklouzla do tepláků, hodila do sebe několik plátků studené pizzy a jedno pivo a posadila se na pohovku ze sekáče. Hodiny na videu ukazovaly 20:30. Okusovala si nehet, přejížděla očima maličký byt a přemýšlela do čeho píchnout. Na polici v rohu pokoje byly vtěsnané vysokoškolské učebnice. V opačném koutě pokoje spočívalo

na zaprášeném malířském stojanu prázdné plátno. Stojan s plátnem spolu se štětcí a barvami stál na stejném místě od chvíle, kdy se nastěhovala a rozhodla, že v rohu bude mít malířské studio. To bylo před třemi lety.

Iris vstala a došla k plátnu. Dloubla do něj prstem a prohlížela si netknuté náčiní. Celé jí to najednou přišlo směšné. Komu chtěla namluvit, že z ní bude umělkyně? Dokud byla na škole, neměla na malování čas. Teď ho měla. Nedostávala domácí úkoly. Nepracovala po nocích. Vyjma popíjení s Ellie neměla žádný společenský život. Většina jejích přátel ze školy se po promoci odstěhovala. Někteří se vrátili domů, jiní odešli do větších a lepších měst za větší a lepší nabídkou práce.

Iris sebrala z konferenčního stolku zapalovač a zapálila si cigaretu. Proč také neodešla? Vyfoukla kouř a znovu sjela pohledem k prázdnému plátnu. Nenapadala ji žádná rozumná odpověď.

Je to jen dočasné, říkala si. Příští rok by mohla zkusit postgraduální studium a nějaký rok potom poslat resumé do špičkových newyorských stavebních firem. Šla na to chytře, nikam nespěchala a získávala zkušenosti v oboru, radši než aby se do něčeho vrhla po hlavě. Přesně to jí doporučil poradce na škole, když přiznala, že nemá jasno v tom, co chce po ukončení studia dělat. V ten okamžik to dávalo smysl, především v situaci, kdy neměla kuráž vyslovit nahlas myšlenku, která jí už přes rok vrtala hlavou – že vlastně ani nijak zvlášť netouží pracovat ve svém oboru.

Už jen to pomyšlení bylo absurdní. Pět let studia a ona by to všechno hodila za hlavu? Kéž by to byly jen tři měsíce. Jak měla takhle brzo vědět, jestli ji ta práce baví? Sáhla do lednice po dalším pivu. Bude to chvíli trvat. Musela tomu dát šanci. Podobné myšlenky jí vždy našeptával otcův hlas. A navíc účty za studentskou půjčku se samy nezaplatí.

Někdy okolo půlnoci sebou plácla do postele.

6

Iris v polospánku zajela ke dveřím garáže za bývalou bankou. Měla deset minut zpoždění, ale byla tak unavená, že jí to bylo jedno. Jestli s tím Brad má nějaký problém, může si třeba trhnout nohou. Nikdo normální v neděli nepracuje. Ani trochu nepomáhalo, že jí v hlavě rezonovala Elliina slova „Srát na ně“.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se, když se vysoukala z auta.

„Jo, všechno dobrý,“ donutila se Iris k úsměvu. Tohle je možnost profesního růstu, připomínala si v duchu. Brad ji pro ten projekt doporučil, tak by měla projevit trochu nadšení. Koneckonců by ji to mohlo posunout k lepší práci, ale ona nedokázala dát najevo jinou emoci než lehké podráždění.

Sebrala sportovní tašku ze zadní sedačky. Když už nic jiného, dala alespoň dohromady tašku s vybavením. Dokonce měla svůj vlastní svinovací metr.

„Dík, že jsi dorazila tak brzy. Zrovna se ke mně doneslo, že od pondělka musíme projekt trochu uspíšit.“

„Aha, takže doteď jsme se snad flákali?“ zeptala se Iris sarkasticky.

„To sice ne, ale pan Wheeler chce nákresy základů ještě dnes večer. A potom musíme odevzdat nákresy minimálně jednoho podlaží každý den, abychom udrželi krok s projektanty.“

Prošli nákladovým prostorem a chodbou pro personál za výtahovou šachtou. Minuli vchod do hlavní haly a pokračovali dál chodbou vymalovanou běžovou barvou. Zářivky jim tiše bzučely nad hlavami.

V sobotu jim vyměření jednoho a půl podlaží zabralo osm hodin. Iris si rychle v hlavě spočítala, že jestli budou přes den pracovat v kanceláři a teprve potom se vydají vyměřovat budovu banky, budou pracovat prakticky nonstop.

„To máme pracovat každý den do dvou ráno?“ vyštěkla mnohem ostřejším hlasem, než měla v úmyslu. *Do háje*. Právě porušila nepsané pravidlo každé profese – nedržkovat a nestěžovat si. Proto vzápětí dodala mnohem mírnějším hlasem: „Víš, jak to myslím. Prostě nechápu, jak to zvládneme bez pomoci.“

Brad se na ni otočil a s kamennou tváří odvětil: „Chceš tuhle práci nebo ne?“

Zbledla. „Jasně... jasně že chci!“ Nemohla si po pouhých třech měsících dovolit přijít o práci, to by na jejím resumé nevypadalo vůbec dobře. Vyhrožoval, že ji nahlásí panu Wheelerovi? Počkat, on se směje?

„Jen si z tebe dělám srandu, Iris!“ zakuckal se. „Pan Wheeler chce, abys tu od zítřka pracovala na plný úvazek.“

Iris ho chtěla vzít po hlavě taškou za to, jak si z ní utahoval, ale potom jí došla celá míra informace. „To znamená, že budu pracovat tady místo v kanclu?“

„Jo. Ha, dostal jsem tě!“

„Jo, tos mě teda dostal, ty mizero! Kdo mohl tušit, že jsi takový vtipálek?“

„Tichá voda břehy mele,“ zakřenil se a otevřel dveře na konci chodby. Následovala ho ke schodišti, které bylo zcela ponořené ve tmě a ze kterého proudil závan studeného vzduchu. Těžké dveře se za ní s bouchnutím zavřely.

„Budeš tady pracovat se mnou?“

„Ne tak docela.“ Rozsvítil malou baterku. „Mám na tebe dohlížet a zároveň pokračovat v práci v kanceláři.“

Iris byla propuštěná z kancelářského vězení! Odteď bude pracovat v džínách a teniskách a hlavně bez dozoru! To pomyšlení jí vyvolalo úsměv na tváři, který se vypařil ve chvíli, kdy jí něco přeběhlo přes ruku. Vypískla a prudce to setřásla, ať to bylo cokoli. Ze zábradlí visela spousta pavučin. Ucukla rukou a namlouvala si, že šimrání, které cítila na krku, určitě nezpůsobují pavoučí nohy. Scházeli hlouběji do útrob budovy a slabé světlo baterky kreslilo stíny na tmavých stěnách.

O dvě poschodí níže se mihotavé světlo před ní konečně zastavilo. Došla až k Bradovi, který se s námahou snažil otevřít těžké

kovové dveře. Nakonec do nich pořádně kopnul, až se rozletěly a hlasitě narazily do přilehlé stěny. Schodiště končilo v úzké chodbě vedoucí do rozlehlé místnosti s dvojími robustními kulatými dveřmi.

„No do prdele!“

Ohromeně zírala. Mluvit sprostě nebylo příliš profesionální, ale při pohledu na dveře, které musely mít v průměru nějakých dva a půl metru, jí ta slova prostě vyklouzla z pusy. V prostředku dveří se nacházel velký kruh s madly, který jí připomněl kormidlo pirátské lodi. Natáhla paži a zatočila jím. Nebylo zamčeno. Dveře byly vyrobené ze třicet centimetrů široké solidní oceli a kolem dokola je lemovaly západky velikosti konzervy s fazolemi.

Brad prošel dveřmi do trezoru a nahlas se zasmál. „Haló, kdo by chtěl vykrást banku?“

„Hej, počkej na mě.“

Iris vkročila do místnosti, která měla jen metr a půl na šířku, ale zato přinejmenším šest metrů na délku. Strop byl z leštěného bronzu. Stěny na obou stranách lemovaly po celé délce i výšce stovky malých dvířek, vyskládaných v řadách jako dopisní schránky.

„K čemu jsou všechny ty skříňky? Tady neskladovali peníze, že ne?“

„Kdepak, trezor je támhle.“ Brad ukázal přes mramorovou chodbu ke druhým, větším dveřím na opačném konci. Byly tak objemné, že podlaha před nimi byla skosená, aby je vůbec bylo možné otevřít. Z místa, kde Iris stála, viděla, že větší trezor je plný prázdných kovových polic.

„Tak co je teda tohle?“

Všechna dvířka po obou stranách byla navlas stejná, až na čísla vyrytá švabachem. Na každých z nich byly dvě klíčové dírky. Iris natáhla paži a dotkla se jedné skříňky.

„Tohle je trezorová místnost s bezpečnostními schránkami. Tady lidé uchovávají svůj nejcennější majetek... nebo také věci, které nechtějí, aby někdo našel. Víš, jak to myslím.“

Iris si prohlížela kovová dvířka a všimla si, že jedna z nich jsou otevřená. Došla k nim a nakoukla do ocelové díry. Byla prázdná.

Strčila dovnitř paži až po loket. Stěny byly hladké a studené. Opět ruku vytáhla a zavřela dvířka. Ta se znovu samovolně otevřela.

„Bez klíče asi nepůjdou zavřít,“ řekla sama pro sebe.

Její kroky se rozléhaly po bronzové podlaze, když vycházela z trezoru ven. Najednou jí pod nohama zapraskaly malé kovové spirálky. Klekla si, aby jednu z nich sebrala, a přímo před sebou spatřila provrtaná dvířka jedné z bezpečnostních schránek.

„Co se tu sakra stalo?“

„Museli ji otevřít násilím,“ odpověděl vážný hlas za jejími zády. Patřil staršímu černochovi v košili s nápisem „Ostraha“. Kolem krku mu visela jmenovka a u pasu se mu pohupoval obří svazek klíčů.

„Jé, zdravím.“ Iris se narovнала. „Vy musíte být Ramone.“

„Přesně tak.“ Byl vysoký, štíhlý a trochu se hrbil. Podle krátkých šedých vlasů a unavených očí by Iris tipovala, že mu je nejmíň padesát. Jeho suchá tmavě hnědá pokožka připomínala zaprášenou podlahu trezoru.

„Iris, těší mě. Vypadá to, že tady s vámi strávím pár týdnů.“

Došel až k ní a jeho černé tenisky nevydávaly na podlaze trezoru skoro žádný zvuk. Jemně jí potřásl rukou. Pokožku dlaně měl drsnou jako smirkový papír.

„Rád vás poznávám. Mám pro tuto mladou dámu sehnat další svazek klíčů?“ zeptal se Brada.

„To nebude potřeba. Dám jí ten svůj,“ odpověděl Brad.

Ramona Bradova odpověď zřejmě uspokojila. Letmo pohlédl na jednu z bezpečnostních schránek a potom se otočil zpátky k Iris. „Jste tady dole poprvé?“

„Jo. Je to tu jako v rakvi,“ odpověděl místo ní Brad. Strčil chodidlem do jedné ze zdí a obešel roh. „Tyhle trezorové místnosti jsou postavené ze solidní oceli. Zdi jsou nějakých třicet centimetrů tlusté. Takové už se v dnešní době nedělají.“

Iris přitakala. Když Brad poodešel dál do chodby s metrem v ruce, zeptala se Ramona potichu: „Co jste měl na mysli, když jste říkal, že ji museli otevřít násilím?“

„Tu skříňku,“ odvětil Ramone ochraptělým barytonem, který zněl, jako kdyby vykouril tři krabičky cigaret denně. „Když si chce

někdo vyzvednout svůj majetek, dveře schránky se musí vyvrtat. Tedy potom, co majitel vznesl formální požadavek ke státu Ohio a dostane povolení.“

„To nechápu, copak k nim nejsou klíče?“

„Jo, někde asi jo, ale neřekl bych, že se ví kde.“

„Co tím myslíte? Lidé, kteří si uloží věci do schránky, by k ní měli mít klíč, ne?“

„Ne vždycky. Stává se, že člověk zemře a klíč už nikdo nenajde. Ale to není ten hlavní problém.“ Zasmál se, jako by řekl nějaký vtip, kterému rozuměl jen on sám.

„Tak co v tom je za problém?“

„Problém je, že chybí univerzální klíče! Banka totiž zavřela krám a vyhodila všechny zaměstnance tak rychle, že o klíčích v nastalém zmatku ztratila přehled.“

„Univerzální klíče?“

„Jo.“ Ramone ukázal na dvířka. „Jak vidíte, k otevření schránky jsou potřeba dva klíče: klíč, který vydali majiteli schránky, a univerzální klíč.“

Iris se pozorně zadívala na klíčové dírky a všimla si, že jedna z nich je větší než ta druhá. Potom obrátila pohled zpátky k Ramonovi. Zdálo se, že o bance ví docela dost.

Ramone ukázal na schránku s číslem 1143. „Hlídal jsem tady, když vrtali tuhle. Zabralo jim věčnost se do ní dostat. Ten stařík byl pěkně naštvaný. Říkal, že trvalo dva roky, než vyřídil všechno papírování.“ Chraplavě se příhodě zasmál, jako by se odehrála teprve včera.

„Jak je to dlouho?“

„Musí to být už nějakých deset nebo patnáct let zpátky. Už léta tady dole nikdo nebyl.“

V trezoru byly celé řady zamčených bezpečnostních schránek. Vykulila oči, když jí došel plný význam jeho slov. „Chcete říct, že v těch schránkách jsou stále nějaké věci?“

„Jo, v některých. Těžko říct v kolika z nich. Alespoň prozatím.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se Iris.

„No, podle toho, co jsem zaslechl, to tu majitel hodlá vyklidit a prodat. Netuším, co udělají se všemi těmi věcmi, ale moc času jim

nezbývá.“ Mávl rukou ke stěně, jako by se nemohl dočkat, až se s ní nadobro rozloučí. Podle zhrubých dlaní a ohnutých zad odhadovala, že musel v téhle budově tvrdnout desítky let.

„Copak lidé nechtějí své věci zpátky?“

„Nemám ponětí,“ pokrčil rameny. „Spousta z nich je nejspíš dávno v trapu. Zemřeli nebo se odstěhovali. Já osobně si po všech těch letech, co jsem tu strávil, schovávám peníze do piksly od kafe.“

Iris se znovu podívala na násilím otevřená dvířka. Bylo jich celkem deset. Rychle očima spočítala řady a sloupce schránek. V každé ze třiceti řad bylo dvacet schránek. To dělalo celkem nějakých dvanáct set schránek. A jen deset z nich má vyvrtaná dvířka. Stovky schránek tedy stále mohly skrývat bůhvíjaké poklady.

Zpoza rohu se vynořil Brad a v ruce držel měřicí pásmo. „Hej, co kdybychom dneska zkusili stihnout zakreslit alespoň suterén?“

Iris v jeho hlase zaslechla stopu podráždění. Srazila podpatky, sebrala desky s poznámkami a vydala se za ním. Po pár krocích se otočila. Ramone stál pořád na stejném místě a prohlížel si schránky.

7

Pondělí 6. listopadu 1978

Vedoucí personálního oddělení vyjela s Beatrice výtahem do devátého patra a vedla ji chodbou do rozlehlé místnosti, ve které stálo osm pracovních stolů ve čtyřech řadách po dvou. Ze tří stran byly stoly obklopeny dveřmi kanceláří. Nikde nebyla žádná okna, světlo do místnosti vnášely pouze hučící zářivky na stropě a pár zelených stolních lamp.

„Paní Cunninghamová vás bude mít na starost,“ vysvětlila jí žena v polyesterovém kostýmku.

„Aha, myslela jsem, že budu pracovat pro pana Thompsona,“ řekla Beatrice a prohlížela si sedm žen sedících u pracovních stolů.

„Zlatíčko, všechny tyto dámy pracují pro pana Thompsona. Pan Thompson je vedoucím oddělení,“ obrátila oči v sloup paní z personálního. „A tohle je paní Cunninghamová.“

Valila se k nim žena připomínající sud s výbušninou. Byla malá a kulatá a její punčochy se o sebe při chůzi hlasitě třely. Ve tváři jí hrál popuzený výraz a ve vlasech měla zapíchnutou opotřebovanou tužku.

„To je to nové děvče?“

„Ano, tohle je slečna Bakerová,“ odpověděla paní z personálního a otočila se k Beatrice. „Paní Cunninghamová vám ukáže, jak to tady chodí. Kdybyste měla jakýkoliv problém, dejte mi vědět.“

Paní Cunninghamová souhlasně přikývla a vydala se zpátky ke své kanceláři. Beatrice musela popoběhnout, aby ji dohnala.

Pokynula Beatrice, aby se posadila na židli, a sama se vtěsnila za stůl. „Odkud jste, slečno Bakerová?“

„Pocházím z Marietty.“ Beatrice se modlila, aby nenásledovala žádná další otázka týkající se její minulosti.

„A co vás přivedlo do Clevelandu?“

„Před dvěma lety jsem se přestěhovala k tetě do Cleveland Heights.“

„Zajímavé.“

Paní Cunninghamová si Beatrice důkladně prohlížela. Muselo jí být přinejmenším šedesát, ale nevypadala jako typická babička. Beatrice bylo jasné, že právě teď začal ten skutečný přijímací pohovor.

„Proč jste opustila domov, slečno Bakerová?“

„Můj otec zemřel a matka...“ Beatrice se na okamžik odmlčela a potom pokračovala zlomeným hlasem: „Matka... ona... ehm... vážně onemocněla.“ Sklopila oči k podlaze, jako by ji vyprávění o matčině psychickém zdraví přivádělo do rozpaků. „Neměla jsem kam jít.“

Teta Doris trvala na tom, že v jejím příběhu musí figurovat něco strašného nebo dokonce ponižujícího, aby tím uspokojila tazatelovu zvědavost. Když Beatrice zvedla oči, viděla, že paní Cunninghamovou skutečně trochu obměkčila.

„Umíte psát na stroji?“ zeptala se.

„Osmdesát pět slov za minutu.“

„Výtečně! Dám vám jednu radu, slečno Bakerová. Beru vše, co se v mém oddělení stane, velmi osobně. Pokud byste měla jakékoliv pochyby nebo byla svědkem něčeho, co není v souladu s vysokým standardem služeb poskytovaných naší bankou, chci, abyste mi to okamžitě nahlásila.“ Podívala se Beatrice přísně do očí a potom se usmála. „Tak se pustíme do práce.“

O hodinu později seděla Beatrice za pracovním stolem ve třetí řadě a nevěřícně studovala svůj elektrický psací stroj, zářící novotou. *Ten musel stát celé jmění*, pomyslela si, když ho opakovaně zapínala a vypínala, fascinovaná tichým hučením motoru, probírajícím se k životu. Prstem přejela po poddajných tlačítkách klávesnice. V porovnání s Dorisovým starým remingtonem a jeho dlouhými pařátovitými klávesami působil stroj jako kontrolní panel nějaké vesmírné lodi.

Sešíváčka, lepicí páska, sešit na těsnopis, tužky, pera, kancelářské svorky a klipsy a nůžky, všechno bylo zabalené v originálním obalu

a zářilo novotou. Beatrice zatím od paní Cunninghamové nedostala žádný úkol, takže pomalu vybalovala jeden předmět za druhým a prohlížela si je. Potom postupně otevřela všechny zásuvky psacího stolu a vše pečlivě uložila na správné místo.

Stejný pocit závratného uspokojení prožívala kdysi dávno, když zařizovala svůj domeček pro panenky. Přestože spolu jednotlivé kusy nábytku neladily a mnohé z nich byly rozbité nebo špinavé, Beatrice každý z nich pečlivě vyčistila a perfektně naaranžovala na správné místo. Matka si z ní tenkrát dělala legraci, že se stará lépe o vybavení té krabice než o vlastní dům. Jenže dům, ve kterém vyrostla, nebyl ve skutečnosti její. Byla v něm jen hostem, jak by to nazvala matka. Nakonec se ukázalo, že ani ten domek pro panenky nebyl tak úplně její. Když jí bylo třináct, přišla jednoho dne domů ze školy a domek byl pryč.

Beatrice vyrovnávala tužky do řady, když vtom zazvonil naleštěný černý telefon na stole. Lekla se, až nadskočila, a chvíli na telefon jen tupě zírala. Nikdo ji nenaučil správný postup při přijímání hovorů zvenčí. První zkouška v nové práci. Narovнала se na židli a zvedla sluchátko. Nasadila co nejprofesionálnější hlas a ohlásila do sluchátka: „První clevelandská banka, dobrý den.“

„Měla by ses trochu uvolnit, jsem z tebe celá nervózní,“ zašeptal ženský hlas do telefonu.

Beatrice zmateně hleděla na číselník telefonu. „Co... co tím myslíte?“

„Je to tvůj první den. Díky tvému fanatickému organizování stolu vypadáme my ostatní jako lajdáci.“

Beatrice si uvědomila, že jí musí volat nějaká další sekretářka v místnosti. Trochu odtáhla telefon od ucha a podívala se na stůl vedle. Postarší žena, která za ním seděla, svižně ťukala do stroje. Jmenovala se Francine. Když je představovali, žena zběžně zvedla oči od práce a nepatrně kývla hlavou. Díky brýlím s kostěnými obroučkami a pevně sevřeným rtům vypadala jako upjatá učitelka. Ta jí určitě nevolala.

Nenápadně pohlédla před sebe. U stolu před ní seděly dvě typické obtlouklé matky a potichu zakládaly dokumenty do šanonů. O dvě řady dál rozdělovala postarší žena hromadu papírů do úhledných

komínků a přitom stroze mluvila do telefonu, „Ne, nemám formulář C-3. Poslala jsem Vám C-44, ten by měl stačit...“

Vedle nerudné babky seděla pohledná mladá žena, které určitě nebylo přes dvacet, a pokoušela se nacpat do psacího stroje několik listů papíru naráz. Beatrice ji zaslechla tiše zaklít, když se jeden papír roztrhl. Ani tyhle dvě jí nevolaly.

Hlas z telefonu muset vycházet z řady za ní. Opatrně se rozhlédla po zavřených dveřích kanceláří, které je obklopovaly. Zpoza některých z nich byly slyšet tlumené hlasy. Pan Rothstein s někým telefonoval. Za matným sklem ve dveřích kanceláře pana Hallorana přecházela vysoká silueta. Jména zaměstnanců si přečetla na malých cedulkách na dveřích. Vzduch byl čistý a ona se pomalu otočila na židli a pohlédla za sebe.

V poslední řadě seděly dvě ženy. Jedna z nich měla skloněnou hlavu k psacímu stroji. Druhá držela v ruce sluchátko. „Bingo,“ zašeptala žena do telefonu. „Sejdeme se za pět minut na dámských toaletách.“ Zavěsila, než Beatrice stačila cokoli říct.

Beatrice se otočila zpátky tak rychle, že jen letmo zahlédla blond vlasy a rudou rtěnku té tajemné ženy. Paní Cunninghamová se sice nezmínila o tom, že by si spolu sekretářky nesměly povídat, nicméně Beatrice si dosud nevšimla, že by v kanceláři někdo s někým mluvil. Jak se zdálo, hlasitý hovor byl určen jen pro služební účely.

Na velkých hodinách zavěšených v přední části místnosti pomalu odtikávaly minuty. Když jich konečně uběhlo pět, postavila se za stolem a rozhlédla se. Od chvíle, kdy jí paní Cunninghamová ukázala její místo, se neodvážila stůl opustit. Dveře ostatních kanceláří zůstávaly zavřené a všechny sekretářky byly zabrané do práce. Nebyla si jistá, jestli by neměla požádat o svolení jít na toaletu, ale styděla se zeptat. Po špičkách vycupitala z místnosti. Olivově zelený koberec tlumil zvuk jejích drobných krůčků, ale když vstoupila do chodby, její boty hlasitě zaklapaly na linoleu. Polekala se a vypálila k toaletám jako střela.

„Bože na nebi, z čeho jsi tak nesvá?“

Beatrice se otočila a zjistila, že stojí tváří v tvář tajemné ženě. Byla nádherná jako filmová hvězda. Její kouřově modré oči lemovaly umělé řasy a oční stíny. Blondaté vlasy měla stažené do francouzského

drdolu, ozdobeného několika prameny zvlněných vlasů. Byla oblečená do halenky s velkým výstřihem a sukně o pár centimetrů kratší, než by se slušelo. Její výrazné oblečení působilo trochu nemístně.

„No, asi jsem malinko nervózní.“ Beatrice přejížděla očima dámské toalety a snažila se vypadat co možná nejmíň úzkostlivě. Opřela se o umyvadlo, aby vypadala ležérněji.

Neznámá žena přešla k oknu, nadvzdla jednu z mramorových kachliček na parapetu a vytáhla zpod ní krabičku cigaret a zapaloval. Beatricin zmatený výraz ji evidentně pobavil. „Stará Cunninghamová loni zakázala kouření v kanceláři. Prý kvůli nebezpečí požáru. Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se.

„Beatrice.“

„Já jsem Maxine, ale klidně mi říkej Max. A přestaň se tak klepat. Cunninghamová možná pouští hrůzu, ale je fajn. Rozhodně tě nevyhodí hned první den, nic takového.“ Max se odmlčela, aby vyfoukla kouř rozbitým oknem ven a přejela Beatrice očima od hlavy k patě. „Jak se ti povedlo dostat tuhle práci? Vždyť ti nemůže být víc jak šestnáct.“

Beatrice zarazila přesnost Maxina odhadu. Soustředila se na perfektní otisk rtěnky na filtru tenké cigarety, aby zahнала nervozitu. „Je mi osmnáct a o tuhle práci jsem normálně požádala.“

„Dělala jsi pohovor u Billa?“ zeptala se Max se zdviženým obočím.

„U Billa?“

„U pana Thompsona přece.“

„Ano, bylo to u něj.“ Beatrice najednou nevěděla, proč sleduje Max, jak kouří na toaletách, místo aby seděla u svého stolu. „Proč tě to zajímá?“

„Zase tolik mě to nezajímá, ale teď už mi to dává smysl. Pan Thompson má slabost pro mladé holky, chápeš...“

Beatrice spadla čelist.

„Klídek, nemyslela jsem tím, že osahává malé skautky, nic takového.“ Max se zasmála tomu, jak je snadné Beatrice šokovat. „Jenom říkám, že rád najímá mladá děvčata. Mě najal před pár lety. Už se chytáš? Buď ráda, že tě přijímal Bill a ne ten trouba Rothstein. To on vybral Cunninghamovou i všechny ty ostatní oteklé staré panny

v místnosti. Rothstein by tě fofrem poslal zpátky domů k mamince.“ Max se zahihňala.

„Můžeme si odskočit, aniž bychom to někomu nahlásily?“ změnila Beatrice téma.

„Jistě, ale pokud hodláš být pryč déle než pět minut, měla bys pro to mít ztraceně dobrý důvod. Ta chudinka, která tu pracovala před tebou, běhala na záchod každou chvíli. A potom ji vyrazili. Asi to bylo nejlepší, co mohli udělat.“

„Proč myslíš?“

„Měla rodinné problémy. Chápeš, co tím myslím?“

Beatrice zavrtěla hlavou.

„Však víš,“ řekla Max a ukázala si na břicho.

„Kvůli tomu ji vyhodili?“ vyvalila Beatrice oči. Zarazila se a podívala se do otevřených dveří jedné z toalet. Představila si tu ubohou dívku, jak zvrací v kleče na kolenou na tvrdých studených dlaždicích.

„No jasně! První clevelandská banka je rodinný podnik. Ironie, co? Prostě drž hlavu sklopenou a měj uši nastražené a za chvíli poznáš, jak to tu chodí. A navíc tady máš kamarádku, která ti ukáže co a jak.“

„Ach, díky!“ Beatrice napadlo, jak asi Max s hlubokým výstřihem a dlouhými řasami zapadala do tohoto rodinného podniku.

Max típla cigaretu o parapet. „Poslyš, počkej na mě v pět dole ve vstupní hale. Pozvu tě na drink a všechno ti povím.“

Než se Beatrice zmohla na odpověď, Max byla pryč a chodbou se rozléhalo klapání jejích podpatků.

V 17:01 se Beatrice setkala v hale s Max a společně vyšly ven těžkými otočnými dveřmi. Chtěla zavolat tetě a dát jí vědět, že přijde později, ale nemohla riskovat, že by Max byla svědkem toho, jak ji teta peskuje jako malé dítě.

Max ji vedla za loket východní Devátou ulicí a ostrý vítr je přitom šlehal do nohou. Silnice byla přečpaná buicky, lincolny a pár autobusy. Chodníky obsypali muži v dlouhých pláštích s perfektně zastřiženými vlasy. Většina z nich někam spěchala se sklopenou hlavou a nevšímal si nápisů „K pronájmu“, vyvěšených ve výkladech obchodů. Žádný z nich se neusmál, když míjel ostatní ve snaze být o krok napřed. Nebylo snadné sehnat práci, alespoň to tvrdila teta Doris.

O několik bloků dál zahrnula Max za roh do postranní uličky a sešla tři schody vedoucí ke dveřím s nápisem *Divadelní maska*. V baru bylo temno, zatuchlý vzduch a téměř žádní hosté. Bylo ostatně pondělí večer.

Zpoza baru vyšel obtloustlý muž s hustým černým knírem a kotletami a teatrálně rozpřáhl náruč. „Ach, Maxine! *Bella!* Jak se dnes máš?“ Obřadně jí políbil ruku s pečlivě upravenými nehty. „Kdo je tvá krásná přítelkyně?“

„Přestaň flirtovat, Carmichaele,“ plácla ho Max přes ruku. „Tohle je Beatrice.“

„Vítej v mém podniku, Beatrice! Co si dáte k pití, dámy? První runda je na mě.“ Měl tak veselé oči a růžové tváře, že se na něj Beatrice usmívala jako na dlouho ztraceného strýčka.

„Já si dám Žihadlo, a ty?“ obrátila se Max na Beatrice.

„Já?“ vypískla Beatrice. Ještě nikdy v baru nebyla. „No, Žihadlo zní dobře.“

K její velké úlevě Carmichaela její věk nezajímal, jen se hluboce uklonil a zmizel za barem.

Max se posadila, zapálila si cigaretu a zeptala se: „Tak jak se ti líbil první den v práci?“

„Bylo to skvělé.“

„Skvělé? Ale no tak!“

„No dobře, byla to docela nuda.“ Celý den se vůbec nic nedělo. Vypadalo to, že na ni paní Cunninghamová nejspíš zapomněla, a ani žádný z mužů v kancelářích po ní nic nechtěl. „Já vlastně tak úplně nevím, co mám přesně dělat.“

„Stará Kuna by tě měla přidělit k některému z obchodáků, abys měla dost práce a udržela si místo.“

Beatrice se začervenala, když slyšela, jak Max nazvala jejich šéfovou, avšak zmínka o tom, že by mohla přijít o zaměstnání, ji zase vrátila do reality.

„K některému z obchodáků?“

„Jo, to jsou ti chlapíci, co pracují pro Billa. Ti, co sedí v kancelářích okolo nás. Nikdo pořádně neví, co vlastně dělají. Sedí v kanculu, mluví do telefonu a jednou za čas potřebují, abychom jim něco napsaly na stroji. Jestli chceš v bance zůstat, budeš si muset najít nějakého, který si tě oblíbí, a držet se ho.“

„Pro koho pracuješ ty?“

„Když jsem před sedmi lety nastoupila, pracovala jsem cápka jménem Miner. Vypadal jako myš. Pořád kolem mě poskakoval a zíral na mě těma svýma korálkovýma očkama. Ale před čtyřmi lety dostal padáka.“ Carmichael jim donesl koktejly a Max na chvílku ztichla. Vysoké skleničky na nožce byly naplněny až po okraj něčím růžovým a bublinkovým a ozdobené třešničkou. „Pojď k mamince,“ zakřenila se Max, usrkla ze skleničky a vhočila si třešeň do úst.

„Děkuji,“ řekla Beatrice Carmichaelovi a počkala, až odejde. Potom se obrátila zpátky k Max a zeptala se: „A co se stalo potom, co Miner odešel?“

„No, Kuna se mě chtěla zbavit, ale Bill ji přesvědčil, aby mě přidělila na jeden zvláštní úkol, a od té doby pracuju pro něj.“

„Zvláštní úkol?“

„Nemůžu o tom mluvit,“ mávla Max rukou.

„A ty mu říkáš Bille?“ podivila se Beatrice a přemýšlela, jestli se

má dál vyptávat na ten zvláštní úkol nebo ne. Maxine byla moc milá, ale Beatrice nemohla z hlavy vyhnat představu rozhaleného výstřihu její přiléhavé halenky.

„Božíčku, to ne!“ zasmála se Max. „Ale co neví, to ho nepálí, že?“

Maxine zhluboka natáhla cigaretový kouř do plic a začala Beatrice zasvěcovat do drbů z kanceláře. Přísná učitelka Francine je sestřenice pana Thompsona a je to stará panna. Jedna z těch podsatých dam je rozvedená a ta druhá je vdova. Max jim říká „Chmurné sestry“. Dělalí všechno spolu. „Jí spolu, pracují spolu, chodí spolu na záchod – jak lesby,“ zasmála se Max a mrkla na Beatrice.

Beatrice málem vyplivla koktejl. „Neříkala jsi, že je to rodinný podnik?“

„Tak jasně, ale každá rodina má nějaké tajemství, že?“ řekla Max se šibalským zábleskem v očích. „No a co ty, prcku? Jaký je tvůj příběh?“

Beatrice zapíchla pohled do skleničky a pomalu upíjela sladké bublinky, aby získala trochu času. Nevěděla, jak moc může důvěřovat nové kamarádce, která si zjevně libovala v drbech. Najednou měla skleničku prázdnou a stále nevěděla jak odpovědět.

„Šéfe, další rundu!“ zavolala Max směrem k baru a obrátila své velké zvědavé oči zpátky k Beatrice. „Tak odkud jsi?“

„Z Marietty.“ To šlo snadno.

„A jak dlouho jsi v Clevelandu?“

„Asi dva roky. Bydlím u tety.“ Dávala si pozor, aby nezmínila Dorisino jméno, a Max se na něj nezeptala. Tyhle lži už jí šly na jazyk tak lehce, že jim málem sama věřila.

To Max zřejmě stačilo, aby si dala jedna a jedna dohromady. Přikývla, jako by chápala, co všechno se mohlo přihodit dívce z malého města, že ji to donutilo odejít z domova.

Na stole před nimi se objevily další drinky. Max ten svůj zamíchala a začala okusovat krátké červené brčko. Beatrice se dlouze napila sladkého koktejlu a cítila, jak se jí začíná motat hlava.

„To já žiju v Clevelandu celý život. Vyrostla jsem v západní čtvrti. Můj táta byl policajt.“ Znovu se napila a změnila téma. „Možná bys mohla pracovat pro Randyho Hallorana. To děvče před tebou pro něj dělalo snad úplně všechno a on je teď bez ní trochu ztracený.“

„Myslíš tu, co byla...“ Beatrice nedokončila větu a ukázala si na břicho.

„Přesně tu. Vymyslím, jak vás seznámit. Ale dávej si pozor, ten chlap je pěkně prevít.“

„Prevít?“

„Dávej si pozor, kam dává ruce. Hlavně když si odskočí na delší oběd. Je tak trochu ožrala.“

„Jakože v práci pije? A za to ho nevyhodí?“

„Jasně, že ne. Jeho otec je viceprezidentem banky!“ zasmála se Max. „Ten se o práci bát nemusí.“

„To není moc fér.“

„A co je v životě fér?“ blýskla Max očima. „Tihle bohatí šmejdi vyrůstají v luxusních sídlech ve východní části města, chodí do soukromých škol a rozhodně se nepředřou. Hlavní je, že jestli mu padneš do oka, máš práci jistou.“

Když odcházely z baru, Beatrice se pěkně motala. Studený vítr jí příjemně chladil rozehřáté tváře. Bylo osm hodin večer a ulice zely prázdnotou, dokonce i taxíky z nich zmizely. Dívky došly na autobusovou zastávku na rohu a posadily se na lavičku. Kolem proletěl prázdný papírový sáček a přistál ve špinavém sněhu před nimi.

Max si zapálila další cigaretu. Podívala se na pytlík a pak se rozhlédla po prázdné ulici. „Boha jeho, tohle město je taková díra! Chtěla bych žít v nějakém pořádném městě, třeba v New Yorku nebo Chicagu.“

„A proč se tam neodstěhuješ?“ Beatrice byla přesvědčená, že Max dokáže cokoli, co se jí zachce.

„Ale, jednou z téhle díry vypadnu,“ povzdechla si Max a zvedla oči k pouliční lampě, pokryté sazemi z továrny.

Počkala s Beatrice na autobus. „Budeš v pořádku, když tě tu nechám samotnou?“ zeptala se Beatrice své krásné nové přítelkyně a rozhlédla se po prázdné ulici.

„Vždyť jsem ti říkala, že tu žiju celý život,“ usmála se Max a vydala se loudavým krokem k mrakodrapu Terminal Tower.

9

„Beatrice, mohla byste mi něco sepsat?“ zavolal pan Halloran po obědě ze své kanceláře. Max dostala slibu a Beatrice pro něj pracovala už téměř dva týdny. Počkal na ni ve dveřích a s rukou položenou na jejích bedrech ji dovedl ke svému stolu. Bylo čím dál těžší nevšímat si toho, s jakou oblibou jeho ruce i pohled spočívaly na jejím těle.

„Něco je na vás jiné,“ poznamenal s úsměvem. Z jeho dechu ucítila vodu.

„Skutečně? Ehm, vlastně ano, mám novou halenku.“

Max ji minulý týden vzala nakupovat. „Už se nemůžu dívat na to tvoje tragické, moly prožrané oblečení,“ prohlásila a vytrhla jí z ruky výplatní šek. „Jdeme nakupovat.“

„Nakupovat? Ale...“ Beatrice se zakabonila při pohledu na svou příliš velkou kostkovanou sukni a oko na punčoše, které se usilovně snažila skrývat. Vedle Max, oblečené do elegantních zvonových kalhot a přiléhavé blůzy, si připadala vyloženě k smíchu.

„Je to problém? Snad ti teta nezakazuje chodit ven!“

Beatrice mlčky pokrčila rameny. Každý den se snažila zmizet z práce o pár minut dřív, aby si nemusela znovu s Max vyjít. Teta byla nepřítel, když před dvěma týdny přišla domů opilá.

„Ale no tak, Beo, jsi dospělá ženská! Teta ti přece nemůže věčně kecat do života.“

„Ale já nemám peníze na nákupy.“

Max jí zamávala šekem s výplatou před obličejem.

„No jo, ale když já ani nemám bankovní účet.“

„To se dá snadno zařídit.“

Max ji popadla za ruku a táhla ji k bankovním přepážkám. Úřednicím zrovna končila směna, ale Max ji nekompromisně vlekla k jednomu ze zamřížovaných okýnek.

„Co povím tetě? Řekla mi, abych ten šek přinesla domů.“

„To snad nemyslíš vážně! Jak dlouho se na tobě hodlá přiživovat?“

„Ale ne, ona by mi ho nevzala. Jen nechce, abych to všechno utratila. Říká, že chce, abych šetřila a jednou si mohla dovolit vlastní bydlení.“

„To je sice hezký, ale nemůžeš celý život jen šetřit a čekat, kdy se ti to vrátí. Takový den ani nemusí nastat, a co ti potom zbyde?“

„Ale co jí řeknu?“

„Řekni jí třeba... třeba že banka požadovala, aby si všichni zaměstnanci zřídili spořicí účet a zvýšili tak důvěru investorů.“

Max byla génius. Jako by ta slova ukradla z úst panu Halloranovi nebo někomu jinému z vedení. Bylo rozhodnuto.

Beatrice si upravila límeček nové pletené halenky s kašmírovým vzorem, která jí těsně přiléhala k tělu.

„Moc hezká,“ zazubil se pan Halloran a v místnosti na okamžik zavládlo nepříjemné ticho. Potom se našťěstí vzpamatoval a obrátil pohled ke stolu. „Posaďte se. Potřebuji, abyste mi napsala dopis.“

Poslušně otevřela blok na těsnopis. Trénovala ho podle příručky Johna Gregga skoro každý den na cestě do práce a zpět a už jí to šlo jako po másle. Konečně se začínala cítit jako opravdová profesionálka.

„K rukám pana Bruce Paxtona, guvernéra Federálního rezervního systému.“ Zadíval se z okna na panorama Clevelandu. „Chápu váš zájem o naši současnou obchodní činnost, nicméně jsem nucen vás upozornit, že zákon o zlatých rezervách z roku 1934 byl zrušen...“ Beatrice rychle převáděla slova do útlých písmen, aniž by vnímala jejich obsah. Téměř se jí dařilo s panem Halloranem držet tempo. Zakončil dopis slovy: „Prezident Nixon možná potopil zemi do inflace, my ale obchodujeme se zlatem, a pokud to bude nutné, máme v úmyslu hnát toto vyšetřování až k Nejvyššímu soudu.“

Při zapisování posledních slov překvapeně vykulila oči. „On někdo vyšetřuje naši banku, pane?“

„Hmm?“ odpověděl, jako by úplně zapomněl, že tam je. „Ach, kdepak, Beatrice. Je to jen taková formalita. Přepište to a připojte moje jméno a obvyklé náležitosti.“

„Ano, pane,“ řekla a zvedla se k odchodu.

„Počkejte, Beatrice. Chtěl bych s vámi probrat ještě jednu záležitost.“

Dosedla zpátky na židli. „Ano?“

„To, co se vám teď chystám říct, nesmí opustit tuto místnost, rozumíte? Dokážete udržet tajemství?“

Polkla. „Ehm, ano, pane.“

„Máme důvod se domnívat, že v První clevelandské bance pracuje informátor. Někdo, kdo se snaží banku rozložit zevnitř.“

„Informátor?“

„Špion,“ řekl a oči se mu temně zaleskly.

Beatrice čekala, jestli bude pokračovat. Podle dopisu, který jí právě nadiktoval, vyšetřovali banku lidé z Federálního rezervního systému. Přemýšlela, jestli spolu ty dvě věci nějak souvisí. Po dlouhé odmlce se rozhodla zeptat sama. „A jak to souvisí se mnou?“

„Vy se přátelíte s Maxine McDonnellovou, že ano?“

„Ano, jistě.“

„Potřebuji, abyste zjistila, čeho se týká ten zvláštní projekt, na kterém s panem Thompsonem pracuje.“

„Snad si nemyslíte, že s tím má Max něco společného?“ zeptala se s žaludkem sevřeným úzkostí.

„Ona? To ne,“ odpověděl a lhostejně mávl rukou. „Jen potřebuju vědět, na čem pan Thompson a jeho lidé dělají.“

„A vy si myslíte, že mi to Max poví?“

„Vám toho určitě řekne víc než mně. Holky rády drbou, znáte to.“ Mrknul na ni. „V každém případě tato konverzace musí zůstat jenom mezi námi. Maxine se nesmí dozvědět, že pro mě pracujete.“

Došel k její židli a vzal ji za ruku. Upřel na ni pohled a roztáhl rty v úsměvu. „Mohu s vámi počítat, Beatrice? Vaše loajalita bude náležitě odměněna.“

Byl u ní tak blízko, až ji přepadl panický strach, že se skloní a políbí ji. Neobratně se zvedla a udělala krok ke dveřím. „Samozřejmě, pane Hallorane.“

„Randy,“ řekl a naklonil se ještě blíž. V dlani stále svíral její ruku.

Pevně mu ji stiskla a potřásla jí, jak ji to učili, a potom ji vysmekla z jeho sevření a předstírala, že si potřebuje utřídit poznámky. „Samozřejmě, Randy. Udělám, co bude v mých silách.“

„Skvělé. V průběhu následujících dvou týdnů budu očekávat hlášení.“

Přikývla a chvátala ke dveřím. „Jistě. Šťastné Děkuvzdání.“

„Vám také, Beatrice.“

Beatrice se posadila zpátky ke svému stolu a otrásla se při představě, co se mohlo stát, kdyby včas neutekla. Max ji upozornila, že je to převít. A teď tenhle převít požadoval, aby donášela na svou jedinou kamarádku.

Dokonce si na to potřásli rukou. Bylo to v sebeobraně, bránila se v duchu, ale dobře věděla, že se ocitla v pasti. Jestli Randy nedostane, co chce, mohla by přijít o práci. Ale když se zničehonic začne Max vyptávat na tajné projekty, bude jí jasné, že něco nehraje.

„Čau!“

Beatrice tlumeně vypískla, když se Max zjevila u jejího stolu, jako by něco tušila. Potřásla hlavou a pokusila se nenuceně zasmát. „Božítku, tys mi ale dala!“ vyhrkla Beatrice. Evidentně nebyla rozená špionka.

„Ty vypadáš. Řekla bych, že potřebujeme drink,“ usoudila Max, chytila ji za loket a táhla ji ven z kanceláře k *Divadelní masce*. „Hele, jak budeš zítra slavit Děkuvzdání?“ zeptala se.

„No, teta bude nejspíš v práci. Vždycky o svátcích pracuje.“ Beatrice si vzpomněla, jak Doris minulý týden nadávala na všechny ty opilce, kteří se nepochybně pozdě večer připotácí do bistra, jen aby nemuseli trávit Děkuvzdání s rodinami.

„Takže pojedíš domů do Marietty?“

„Ne, já a moje matka, my ne...“ Beatrice nevěděla, jak větu dokončit.

Max pozvedla dokonale obtažené obočí, ale pohled v očích měla mírný. „Co kdybys pro jednou zapomněla na svou bláznivou rodinu a šla zítra se mnou k nám?“

„A tvé rodině by to nevadilo?“ Beatrice byla velkorysou nabídkou ohromená, zvláště když věděla, že ona sama není vůbec tak dobrou kamarádkou, jak se zdála být.

„Neblázni, pocházím z irské katolické rodiny. Bude nás tam tolik, že si tě ani nevšimnou.“

Max otevřela dveře do *Masky*.

Carmichael na ně zamával od baru a hned k nim přispěchal.
„*Bellas!* Co vám můžu dnes nabídnout?“

Max ho políbila na tvář. „Co takhle dva Šroubováky? Koneckonců jsme pracující dívky, každý nástroj nám přijde vhod!“

Na Díkůvzdání se Beatrice probudila do prázdného bytu. Teta Doris přišla domů pozdě v noci a brzy ráno zase odešla. Beatrice trochu trápilo, že ji několik dní pořádně neviděla, ani s ní nemluvila. Na jednu stranu byla ráda, že jí nemusela lhát, že pracuje přesčasy, když Max trvala na tom, že si vyjdou na drink do *Masky*, ani vysvětlovat, proč si otevřela vlastní bankovní účet. Na druhou stranu ji to znepokojovalo. Doris neměla ve zvyku odcházet a vracet se za tmy.

Nakoukla přes opěradlo pohovky do tetina pokoje. Dveře byly otevřené dokořán a postel ustlaná. Beatrice do tetina pokoje nikdy nevkročila. Bylo to jedno z pravidel od chvíle, kdy se k ní nastěhovala. I když Doris nebyla doma, Beatrice její přání respektovala.

„Můžeš tady bydlet, jak dlouho budeš chtít, ale mám dvě podmínky: udržuj si pořádek v pokoji a drž se dál od mého,“ zakřenila se a plácla ji po zádech. Beatrice tušila, že nastěhovat si k tobě utrápenou neteř byl pro tetu velký zásah do soukromí. Co se pamatovala, Doris vždycky bydlela sama. Nikdy se příliš nezajímala o zbytek rodiny a ten se zase nezajímal o ni. Beatricina matka dokonce odmítala vyslovit její jméno.

Beatrice se posadila na gauči a protáhla se. Z neforemných polštářů na pohovce byla vždycky celá rozlámaná. Natáhla si ručně pletené bačkory na drobné nožky a odcupitala po studené podlaze k malé hnědé lednici. Nalila do hrnku pomerančový džus a koukla se po něčem k snídani. Lednice většinou obsahovala alespoň karton pív a zbytek pizzy, ale dnes ráno byla téměř prázdná. Jedno pivo a pár plátků sýra, jinak nic. Když ji zavřela, všimla si malého vzka-
zu na umakartové lince.

„Milá Beatrice, dnes budu v práci dlouho. Stav se večer v bistru popřát své staré tetičce šťastné Díkůvzdání. S láskou, Doris.“

Šťastné Díkůvzdání, pomyslela si Beatrice a rozhlédla se po prázdném bytě. Napomenula sama sebe, že by měla být vděčná, přesto se jí útroby stáhly známým pocitem osamělosti. Ty časy, kdy byly svátky opravdu šťastné, jsou dávno pryč. Vzpomínky na krocana a slatinu, jejichž vůně se linula z matčiny kuchyně, se pomalu vytrácely, ale nezmizely úplně. Byly to vzpomínky na dobu, kdy byla ještě malá, táta ji lechtával pod bradou a máma se smála. Cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Letos to bude jiné. Pevně sevřela hrnek s džusem a zahнала slzy.

Pečlivě složila tenkou květovanou peřinu a uklidila ji spolu s polštářem do skříně v předsíni, jako to dělala každé ráno. Přešla zpátky ke gauči a znovu nakoukla do Dorisina pokoje.

Byl maličký, sotva se do něj vešla manželská postel s železným čelem, zdobeným kovanými květinami a šlahouny, ze kterých se odlupovala popraskaná barva. Matraci zakrýval ošuntělý přehoz, sešitý z různých látek. Postel stála těsně u zdi pod zkoseným oknem. Přes zažloutlou záclonu visící na zrezivělé tyči byla vidět dlážděná příjezdová cesta. Beatrice pomalu vstoupila dovnitř.

Stěnu vedle dveří zakrýval prádelník, který od postele dělil jen tenký pruh ochozené dřevěné podlahy, vedoucí k úzkým dveřím šatníku. Ty byly pootevřené a visel z nich rukáv Dorisina flanelového županu. Na prádelníku byla nakupená spousta zaprášených zbytečností. V rohu místnosti stála porcelánová kočka ověšená několika náhrdelníky. Beatrice si nevzpomínala, že by na tetě kdy viděla nějaké šperky. Kráčela dál a prstem přejela po zlatých řetízcích a korálcích.

V druhém rohu se na ni z černobílé fotografie smály dvě dívky, které jí připadaly neobvykle povědomé. Nemohlo jim být víc než osmnáct let a z jejich rozesmátých tváří čísel optimismus. Jako první poznala tvář své matky Ilene, protože si ji pamatovala z několika málo zachovaných fotek, které viděla jako malá. Druhá žena musela být Doris. Nevěřicně fotku zvedla k očím. Doris vypadala nádherně. Ani trochu nepřipomínala tu tělnatou unavenou ženu, kterou znala. Vlasy měla upravené do úhledného vlnitého mikáda a na sobě měla šaty a boty s vysokými podpatky.

Navzdory tomu, jak neobvyklé bylo vidět Doris v šatech, se Beatrice přistihla, že upřeně zírá na matku. Ilene se na ni z fotky nevinně

usmívala. Případalo jí naprosto neskutečné, že žena na fotografii byla ta samá žena, která ji vychovala. Do očí jí vyhrkly slzy a obrázek se proměnil v rozmazanou šmouhu. Opatrně ho položila zpátky zpět na zaprášené místo.

Připlížíla se k šatníku. Dotkla se dveří a po zádech jí přeběhl mráz. Polekaně se ohlédla přes rameno. Netušila, co by Doris udělala, kdyby ji přistihla, jak tu slídí. Trhla sebou při představě pořádného pohlavku, který každou chvíli čekala, přesto však dveře otevřela.

Hromádka oblečení v přeplněném šatníku se povážlivě zakymácela a málem jí spadla na hlavu. Vypadalo to, jako by tam Doris naházela všechno, co za posledních dvacet let nasbírala. Kabáty, kostýmky, šaty, halenky, plátěné tašky, to vše viselo nacpané na drátěných ramínkách na krátkém věšáku. Podlaha i police nad věšákem přetékaly krabicemi od bot.

Beatrice si nemohla vybavit, že by na Doris nějakou z těch věcí někdy viděla. Prsty ji svědily touhou něco z hromady vytáhnout a blíž prozkoumat, ale bylo jí jasné, že by se jí nikdy nepovedlo nacpat věc zpátky. Lákal ji norkový kožich, který zahlédla vzadu ve skříni, a kožené kozačky na vysokém podpatku.

Ta Doris, kterou znala, nosila kožené šněrovací boty s tlustou podrážkou, jaké nosí sestřičky nebo pokladní. Její každodenní oděv se skládal z polyesterových kalhot a bílé košile s knoflíky. Beatrice si nevzpomínala, že by ji kdy viděla v něčem jiném. Až na župan, který visel na hřebíku na dveřích, nebylo v celém šatníku po Doris ani památky.

Opatrně zavřela dveře skříně a přistoupila k prádelníku. Ani nevěděla, proč se pohybuje tak potichu. Doris se sice vrátí až pozdě v noci, přesto se Beatrice neodvažovala ani nahlas dýchat, když otvírala první šuplík.

Byly v něm úhledně vyskládané komínky babkovského spodního prádla a ponožek. Beatrice odvrátila pohled a zase šuplík zavřela. Nervy měla napnuté k prasknutí. Ohlédla se ke dveřím, ale nikdo tam nebyl. Na řadě byla prostřední zásuvka. Patery polyesterové kalhoty a sedm košil. Tohle byla ta Doris, kterou znala a měla ráda; tedy alespoň se o to snažila. Zbývala poslední zásuvka. Zatáhla za

ni, ale nešla otevřít. Čelo zásuvky bylo vyrobené z borovicového dřeva a veprostřed mělo vyřezanou malou růžičku. Beatrice se na něžnou květinu zamračila a zalomcovala šuplíkem v neúspěšné snaze ho otevřít. Po chvíli konečně vyletěl ven a ona přistála na zadku.

V zásuvce byly poházené stohy zažloutlých papírů. Beatrice z vysoké hromady vytáhla jeden list. Papír s hlavičkou První clevelandské banky. Bylo to upozornění pro zákazníka, týkající se jeho bezpečnostní schránky. Svrážila čelo a důkladně si jej prohlížela. Podle okrajů písmen poznala, že jde o kopii na průklepovém papíře. Dopis byl podepsán „William S. Thompson, ředitel auditu“ a pod tím stály iniciály přepisovatelky „DED.“ Doris? Je možné, že ten dopis psala Doris? Beatrice se ohromeně posadila s papírem stále sevřeným v ruce. Pracovala snad její teta v minulosti také v bance?

Vrátila list zpět do zásuvky. Doris nerada odpovídala na otázky týkající se její minulosti. Nikdy se Beatrice nesvěřila, proč před lety opustila Mariettu, ani proč se se sestrou tolik nenáviděly. A docela jistě se nezmínila o tom, že by někdy pracovala v bance.

Beatrice se probírala dalšími stránkami a pátrala po nějakém vysvětlení. Na dně zásuvky pod stohy papírů objevila dopis psaný na odlišném papíru než ostatní. Byl béžový a hebký jako látka. Opatrně nadzvedla stoh bankovních dopisů o kousek výš, aby si mohla lépe prohlédnout papír pod nimi, a spatřila úhledné, inkoustem psané písmo. Četla vzhůru nohama:

„Má nejdražší Doris,

noci, které musím trávit bez tebe, mě ubíjejí. Musím tě znovu vidět. Zapomeň na tu nepěknou záležitost, zapomeň na mou ženu, zapomeň na všechno krom naší lásky. Pokaždé, když...“

Víc nemohla přečíst, aniž by povytáhla dopis ven. To si však netroufala. Doris by určitě poznala, že se jí někdo hrabal ve věcech. Opatrně zavřela zásuvku, aby nerozházela papíry uvnitř, a po špičkách vycupitala z pokoje.

Posadila se na pohovku a byla z toho všeho zmatená. Teta Doris byla kdysi zamilovaná, nebo byl alespoň někdo zamilovaný do ní. A ten někdo měl manželku. Hlava se jí točila a napadal ji milion možností. Měla Doris aféru se ženatým mužem, když pracovala v bance? Byl ten muž také nějaký převít, jako pan Halloran? Přišla kvůli tomu o práci? Znovu pohlédla k tetinu pokoji.

Doris měla tajemství. Měla šatník plný luxusního oblečení, které nikdy nenosila, a zásuvku plnou dopisů. A černobílou fotografii na prádelníku, na které byla mladá a veselá.

11

Pondělí 10. srpna 1998

V pondělí se Iris nevyhrabala z postele v 7:50. Nezáleželo na tom, jestli bude mít pár minut zpoždění. V opuštěné budově nebude nikdo, kdo by ji kontroloval. Nepotřebovala žádný make-up ani nepohodlné kancelářské oblečení. Vyrázila do práce ve starém triku, džínách a kšiltovce a konečně se cítila být sama sebou. Konečně nemusela předstírat, jaká je důležitá stavební inženýrka. Skoro jako by vůbec do práce nešla.

V 8:41 zastavilo její omlácené auto před garážovými dveřmi za starou bankou. Vystoupila a labužnický se protáhla. V sousední ulici spatřila mladou ženu v kostýmku s kávou v jedné ruce a kufříkem ve druhé, jak chvátá po chodníku. Iris se sama pro sebe usmála a zmáčkla bílé tlačítko na zdi u vjezdu do nákladových prostor. Ramone někde uvnitř zaslechl zvonek a otevřel jí vrata. Zaparkovala napříč všemi třemi parkovacími stáními, dokouřila cigaretu, dopila kafe a vypravila se vstříc dalšímu dni bloumání po opuštěných chodbách První clevelandské banky s metrem v ruce.

Strávila dopoledne procházením chodeb, které se kroutily kolem nehybných výtahů na třetím podlaží staré banky, a zakreslovala do bloku hrubý náčrt celého patra. Zastavila se u dveří s nápisem „Personální oddělení“ a otevřela je. Vedly do další nezajímavé místnosti s nízkým stropem, ošklivým kobercem a dřevěným nábytkem. Rozbitá okna byla zabeďněná, a tak Iris rozsvítila světla. Prošla čekárnou a stoupla si za recepční pult. Šuplíky byly otevřené a papíry poházené všude okolo. V pořadači ležela nápisem dolů jmenovka. Iris ji zvedla. Stálo na ní „Suzanne Peplinská“. Položila jmenovku zpátky na pult, jako by se Suzanne mohla každou